



PSYCHOTRONICA SLOVACA 2018

**Zborník prednášok
z kongresu
Psychotronica Slovaca**

**17. - 18. november 2018
Nitra**



OBSAH

MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc.:	<i>Vzťah psychotroniky k iným zdrojom poznania</i>	3
Doc. PhDr. Jozef PIAČEK, CSc. - Doc. PhDr. Peter RUSNÁK, PhD.:	<i>Filozofia konkordancie v čase a bezčasi</i>	6
Ing. Norbert SYNČÁK:	<i>Megalitické stavby – zvláštne javy a úkazy</i>	xx
MUDr. Petr TARABA, ČR:	<i>Schizofrenie - porucha integrace</i>	16
MUDr. Ondřej FRANEK, ČR:	<i>Současné postavení akupunktury v České republice a její možné spekulativní výklady</i>	24
MUDr. Alena ONDREJKOVIČOVÁ, PhD.	<i>Nové poznatky výskumu aktívnych bodov akupunktúry</i>	28
Ing. Aleš RUMLER, ČR:	<i>Tajemná spirálová pole v přírodě</i>	33
Róbert SLOVÁK:	<i>Novinky zo zahraničia</i>	43
Jana JŮZKOVÁ, ČR:	<i>Člověk, choroby a EIS</i>	46



Vzťah psychotroniky k iným zdrojom poznania

MUDr. Teodor ROSINSKÝ, CSc.

Na predchádzajúcich našich ročných konferenciách sme v úvodných referátoch preberali rozličné aspekty psychotronického výskumu. Išlo o niektoré oblasti všeobecného výskumu už viac-menej dotiahnutých poznatkov o telepatii, telekinéze a niektorých ďalších dávnejšie a na rozličných miestach skúmaných javov, ale i o náš hlavný výskumný objekt, energoinformačný systém a vždy novšie výsledky pochopenia jeho funkcií i možností ich porúch.

Názvy pripravených prednášok pre túto konferenciu však ukazujú na prvý pohľad akoby posun tematiky k oblastiam, ktoré nepatria do problematiky psychotroniky. Preto sa ukázalo vhodné poukázať na to, že psychotronika ako výskumný odbor neexistuje celkom samostatne, či izolovane, ale čerpá poznatky z iných odborov – a sama by mohla slúžiť ako obohatenie tých odborov, ak by o to mali záujem.

Možnosti, ktoré ponúkajú nové poznatky fyziky a prípadne i iných prírodných vied už psychotronika využíva a spomínali sme to viackrát, ukazuje sa však, že je možný i hlbší ponor do ich objavov a aplikácia toho ako pomocný faktor na vysvetlenie javov skúmaných psychotronicou, i keď by sa na povrchný pohľad nezdali byť vhodné.

Ukázalo sa však, že i spoločenské a humánne odbory obsahujú poznatky, ktoré nám pomáhajú pri pochopení javov, ktoré sprevádzajú psychotronické vhlady na deje, ktoré



prebiehajú v človeku a ktoré si napriek ich súvislostiam s psychotronickými javmi ich príslušní odborníci neuvedomujú v takej súvislosti. Ide teda o to, aby sme si urobili i my v tom jasno a tieto styčné oblasti poznatkov ľudstva si pripomenuli.

Tak, ako to robíme oddávna, nestrácame zo zreteľa i poznatky starých majstrov spred stáročí i tisícročí a pri štúdiu a zosúčasnení ich dávnych poznatkov a dešifrovaní ich vtedajšieho vyjadrovania, založeného na príslušnej kultúre a jej možnostiach získavania poznatkov sa darí odhaľovať na čo prišli dávno pred nami. Tu sa neraz ukazuje, že to, čo s nepomerne dokonalejšími technickými možnosťami odhaľuje súčasná veda, oni už poznali a dokonca dávali do súvislostí poznatky, ktoré my teraz len objavujeme a tie súvislosti vždy nechápeme.

Psychotronika tu získava našim priamym predchodcom z prvej polovice 20. storočia ešte netušené možnosti. Tak ako nám súčasná stále sa vyvíjajúca fyzika kvantovou teóriou a mnohými novšími objavmi a teóriami pomohla pochopiť množstvo dejov v organizme človeka, ktoré majú vždy priame väzby na logistickú úlohu energoinformačného systému v spojitosti s teóriou informácií a novými pohľadmi na poňatie energie, tak je to stále viac s inými odborními. Z viacerých pododborov spoločenských a humanitných vied by som spomenul len psycholingvistiku a jej výskumom významovosti slov a ich vývinom v súvislosti s kultúrnymi osobnosťami. To nám veľmi výrazne pomáha pochopiť autoinformačné vplyvy na vlastný energoinformačný systém jednotlivca a tiež privádza k nutnosti predtým nedostatočného nasmerovania na individualitu jednotlivých ľudí a teda nutnosť brať do úvahy i tu práve individualitu. Navyše tomu napomáhajú pomerne nové poznatky prenatálnej psychológie, čo jednak vysvetľuje individualitu a navyše nám ukazuje omnoho viac možností pochopenia vzťahov medzi telesnými a psychickými javmi, čo bolo predtým možné chápať len povrchné.

I keď stále platí základný poznatok, že vzťah medzi energoinformačným systémom a psychikou jednotlivca je len jednosmerný a že teda funkcie energoinformačné zabezpečujú len fungovanie tela, pričom psychika informačne zasahuje do funkcií EIS, ale nemá byť ako nimi priamo ovplyvnená, nanajvýš len pri poškodení telesných funkcií ak sa preto nemá ako prejavíť navonok, tento základný poznatok sa tak stal lepšie vysvetleným. To platí i pre viacero čiastkových poznatkov spomenutých vzťahov na úrovni telo-psychika.



Nemožno nespomenúť i oblasť, ktorá je stále niektorými protivníkmi nepochopená. Ide o možnosti nejakých vzťahov medzi duchovnom a javmi, ktoré psychotronika skúma. V podstate všetko priamo patriace do oblastí záujmu psychotroniky patrí výhradne hmotnému, presnejšie povedané hmotno-energeticko-informačnému bytiu. Psychika ako niečo medzi hmotným a duchovným bytím je tu skúmaná len podľa jej vplyvu na to hmotné a duchovná oblasť je celkom mimo možností nejakého výskumu. Navyše – a to je práve to, čo protivníci nechápu alebo nechcú brať na vedomie – duchovno v celej šírke jeho bytia je predsa nedotknuteľné a neovplyvniteľné žiadnymi hmotnými a z hmoty pochádzajúcimi javmi, čo je známe i zo stredovekých teologických spisov. Skrátka, akýkoľvek jav, skúmaný psychotronicou, nemá žiadne možnosti nejakého presahu či vplyvu smerom na duchovno. Svojím zameraním patrí psychotronickej výskum výhradne medzi prírodovedné výskumy.

Záverom, problematika energoinformačného systému, ktorej sa prevažne venujeme, ukazuje práve pri tesnom spolupútnictve s inými odbormi poznania, jej spriaznenosť a teda aj úlohu pri napĺňaní plánu celistvého (holistického) pohľadu na človeka, teda zisteniu všetkých aspektov toho, že je človek a spolu s prírodnými a spoločenskovednými odbormi a taktiež, samozrejme, so spirituálne-teologickými poznatkami by mohla prispieť k naplneniu toho plánu.



Filozofia konkordancie v čase a bezčasi

Doc. PhDr. Jozef PIAČEK, CSc.

Doc. PhDr. Peter RUSNÁK, PhD.

Dovoľte mi predniesť na tomto krásnom mieste zopár poznámok k problematike, ktorou sa kontinuálne zaoberám niekoľko rokov a dotýkam sa jej – a často aj ona mňa – s pribúdajúcim vekom stále naliehavejšie. Je to problematika času, presnejšie filozofická a antropologická otázka temporality. Táto prednáška je však predovšetkým holdom pánovi docentovi Dr. Piačekovi, žiakovi slávneho filozofa a fenomenológa prof. Jana Patočku z Karlovej univerzity v Prahe, môjmu inšpiratívne konzultantovi, školiteľovi a mentorovi, významnej postave filozofického diskurzu v Československu a na Slovensku, akademikovi, ktorý prednášal na Filozofickej fakulte Univerzity Komenského v Bratislave. V mnohých poznatkoch a záveroch tejto prednášky sa odvolávam na jeho uzdravujúcu múdrosť a intelektuálnu láskavosť, ktorú som mal príležitosť zažívať aj osobne.

V súčasnej realite plnej informačného smogu, v tzv. dobe postfaktickej, sa pokúsime vymedziť priestor pre poznanie pravdy, vytvoriť podmienky pre jej zjavnosť, pre vyjavenie sa pravdy ako onoho gréckeho *alétheiá*, ktoré je pôvodne v zakrytosti súcna (M. Heidegger) a to v kontexte uvažovania o temporalite, o časovosti diania našich životov. Hlavným zdrojom či metódou poznávania je tu pre nás fenomenologická filozofia, ktorá je a často bola veľkou



inšpiráciou aj pre iné, nefilozofické disciplíny, pre literárnu vedu, sociológiu, psychológiu. Daseinsanalýza v diele Ludwiga Binswagera a Medarda Bossa nás v mnohom poučila a inšpirovala.¹

Naša prednáška sa volá *Filozofia konkordancie v čase a bezčasí*, čo môže vyžadovať nevyhnutnosť istého predporozumenia, preto sa pokúsim vysvetliť, čo *konkordancia* vlastne je. Opakujem, že tu ponúkam vhlád do celoživotného diela docenta Piačeka. Odozva na dielo pána docenta bola vždy u poslucháčov filozofickej fakulty veľmi veľká. Jozef Piaček napísal niekoľko významných kníh, preložil do slovenčiny významné dielo Ernsta Cassirera *Esej o človeku*, je autorom projektu filozofickej encyklopédie na internete, dlhoročne a intenzívne sa venuje téme fenomenológie a otázke temporality, pričom svoj výskum vyložil v jeho filozofickom diele *Synkriticizmus - filozofia konkordancie*.²

Pojem *perichorézis* je základným pojmom, ktorý používa klasická teológia, teológia západného typu, či presnejšie židovsko-kresťanská teológia, ktorý označuje dynamický vzťah osôb, existenciálnu relationalitu, vzájomné prenikanie, darúvanie sa. Je to vzťah matky k dieťaťu, vzťah milujúcich sa manželov, láskyplný vzťah rodičov a detí... Klasická teológia používa pojem *perichorézis* na metaforický popis toho, čo inak vymedzuje trinitárny model kresťanskej teológie. Etymologicky môžeme vyložiť pojem *chorea* ako spev, avšak spev spojený s vizualitou, so somatickým prejavom, s tancom, pričom *perichoresis* znamená prenikanie sa tancom navzájom, spolu-tancovanie, pretancúvanie sa spoločne rytmikou života. Manželský pár, ktorý synchronne (ale aj diachronne), vždy však aj v personálnej rovine intimity, tancuje napríklad argentínske tango. Takýmto spôsobom si predstavovala ranokresťanská teológia Božiu trojicu. Tajomstvo viery popisovali cirkevní Otcovia ako tanec, vzájomné premkňvanie sa osôb, ktoré sa navzájom obohacujú, ktoré majú k sebe blízko, sú si inšpiráciou i podporou, vzájomne premknutý existenciálnou jednotou, ktorá medzi nimi vzniká a pretrváva.

¹ Boss, M.: *Nárys medicíny a psychologie*. Praha: vyd. J&J, 1992; Boss, M.: *Včera v noci se mi zdálo*. Praha: Triton, 2002; širšie Condrau, G.: *Sigmund Freud a Martin Heidegger. Daseinsanalytická teorie neuróz a psychoterapie*. Praha: Triton, 1998; Vojvodík, J. – Hrdlička, J. (eds.): *Osoba a existence. Z perspektivy fenomenologicko-antropologické psychiatrie*. Brno: Host, 2009; v aplikovanej rovine Čálek, O.: *Skupinová daseinsanalýza. Možnosť byť sebou*. Praha: Triton, 2005; o Binswangerovi aj Foucault, M.: *Sen a obraznosť*. Liberec: Dauphin, 1995; resp. Rusnák, P.: *Čítanie z Heideggera*. Trnava: FF TU, 2013.

² Piaček, J.: *Synkriticizmus – filozofia konkordancie*. Bratislava: Hronka, 2014.



Takéto zladenie či vyladenie intimity môže vnímať aj vo vzťahoch, v manželstve, v intelektuálnych a duchovných komunitách.

Perichrónia je zároveň prenikaním viacerými typmi času. Ako vieme, je možné vnímať kategóriu času z rôznych hľadísk: od fyzikálno-matematického, existenciálne-personálneho, od intímneho prežívania časovosti až po mystický zážitok bezčasia. *Perichrónia* by potom znamenala prenikanie viacerých typov či verzií času v našom vedomí. Jozef Piaček píše, že perochrónia je preznievaním bezčasia časom, je udržovaním času v jeho dianí, v jeho rytmoch, formách a tvaroch. Aj Edmund Husserl vo *Fenomenológii vedomia a vnútorného časového prežívania* jedinečným spôsobom popísal vnímanie času v našom vedomí. Husserl – ako je známe – hovorí o retencii, protencii a aktualite časovosti. Avšak my vnímame čas ako kontinuum, ako kontinuálny priebeh udalostí v médiu vedomia, vnímame čas ako plynutie, trvanie, avšak existujú minimálne tri rozdielne charaktery vnímania časovosti: časovosť predbehu, teda myslím na niečo, čo ma čaká, teda akési očakávanie. Potom aktuálna prítomnosť, ktorá je do veľkej miery iluzórna, lebo to je vlastne to, čo už v rukách nemám. A zároveň je to minulosť, ktorá tiež už nie je celkom časom, tým vlastneným časom, pretože to je už niečo, čo sa ma netýka, čo je už za mnou, čo nenávratne uplynulo. Čiže aj to, čo vnímame ako kontinuálne časové dianie, predsa len kontinuum nie je. Existuje tu teda čosi, čo môžeme označiť ako *bezčasie*.

Pod *bezčasím* môžeme uvažovať napríklad aj taký priestor, v ktorom komunikujeme s dávnymi kultúrami, čítame knihy klasikov, počúvame umenie fugy a kontrapunktu... Je to teda – povedané s istou hyperbolizáciou – platónsky svet ideí. Akýsi rezervoár entít večného, na ktoré sa môžeme napojiť, ktoré sa môžeme naučiť vnímať, s ktorými môžeme pracovať a ktoré nás môžu v živote v mnohom inšpirovať. Či už je to Lobačevského neeuklidovská geometria, Mahlerova symfonická pieseň o Zemi, Saussurov lingvistický systém, či štrukturálna antropológia Claude Léviho-Straussa. Teda niečo, čo vyslovene nie je podmienené naším súčasným časom, čo trvá v akejsi večnosti.

Bezčasie, teda to, čo je dedičstvom minulých kultúr, nás neustále preniká, atakuje... Sme dedičmi času minulého, on sa nezameniteľne podpisuje pod naše mnohé reakcie, pod naše



vnímanie súčasnosti, pričom toto bezčasie je podmienkou diania ako takého. Teda veci sa dejú preto, lebo majú nejaký korelát, akýsi vzťah k tomuto bazálnemu bezčasiu, k tomu akoby večnému trvaniu plodov ľudského ducha, či reality Boha. Teda aj čas konečný, aj čas nekonečný, je produktom bezčasia. Toto bezčasie všetko preznieva, prepája, ozýva sa v kontemplatívnom tichu meditácie, znie ako zvuk zvona, ktorý očakávame na poludnie za prestretým rodinným stolom, zvona, ktorý ešte nezačal znieť, ale už ho v pohostinnej atmosfére daru domova počujeme ako dôverne známe pozvanie. Takéto bezčasie je základom všetkých možných uzdravujúcich účinkov, ktoré zbavujú človeka telesného aj duševného utrpenia. To je veľké pozvanie k pohrúženiu sa do meditácie a modlitby. (T. Merton; B. Casper) To je veľká cesta hľadania vnútornej harmónie, nielen mentálnej, intelektuálnej, ale aj psychosomatickej vyrovnanosti. Podľa docenta Piačeka je bezčasie dianím mieru, pokoja, ticha a pohody.

Perichrónia je teda to, o čom od začiatku hovoríme: je to autentické porozumenie vzťahu nášho vnímania času s bezčasím, ktoré je podmienkou akéhokoľvek časového diania. Bezčasie tu nikdy nechýba, to len my k nemu strácame prístup. V našom každodennom dianií zmyslu a povinnosti, v zahltení technológiou a mechanickou metodikou zvládania každodennosti, strácame kontakt s týmto zmysluplným bezčasím. Hluk a rinkot myšlienok, dejov a procesov, administratívnych úkonov, sociálnych rolí, kariérnych očakávaní, sveta zaobstarávania a povinností, ale aj našich vášní, túžob, tráum, zranení... to všetko je to, čo nás vzdďaľuje od možnosti vnorenia sa do bezčasia, do tohto základného nastavenia nášho života, ktorý má svoj pôvod práve v bezčasí.

Čo to však je bezčasie? Je to Herakleitov *Logos*, zákon a podmienka diania iných procesov? Niečo, z čoho (*hypokeimenon*) vyrastajú všetky deje a čo je možné nahliadnuť len rozumom, alebo skúsenosťou? Alebo Anaximandrovo *apeiron*, teda niečo neurčité, neohraničené, čo nemôžeme presne materializovať, jednoznačne uchopiť a v terminológii jazyka pomenovať? Starí Gréci to nazývali *arché*, teda akýsi počiatok všetkých dejov, základ, fundament akejkoľvek možnosti diania empirickej reality. Parmenides to nazýval bytím súcna... Bezčasie, perichrónia, je čosi, čo koordinuje zmenu, hoci samé nemusí byť v tej zmene rozpoznateľné. Bezčasie je to, čo usporadúva, štrukturuje každú možnosť, ale zároveň je



artikulovateľné a teda poznateľné v istých obmedzeniach. Herakleitos z Efezu píše, že „svet k nám hovorí rečou logu.“ Hovorí k nám zrozumiteľne, takže rozumom je možné pochopiť reč sveta, len my jej nerozumieme, lebo sme zahltení smogom zmyslových dejov a procesov, ktoré nás od tejto hlbinej reči sveta vzdiaľujú a ktoré nám bránia pochopiť zmysel a podstatu diania, ktoré je vo svojom základe bezčasím.

Môžeme spolu s doc. Piačekom povedať, že nová náuka časovosti, ktorá by bola rozvinutím takéhoto špecifického chápania času, je *perichronológia*. Perichronológia by mohla byť pozitívnou vedou, ale z pohľadu Jozefa Piačeka má bližšie k fenomenológii či filozofii, teda k akejsi životnej múdrosti. Docent Piaček ju nazýva *perichronozofiou*, keď o nej píše, že stať sa tovarišom, alebo praktikantom perichronológie, znamená pestovať učenie, túto zvláštnu múdrosť (*sofiu*), teda perichronozofiu. Tým chce zároveň povedať, že to nie je *sapientia per se*, teda múdrosť pre múdrosť samú, nie je to teoretické poznanie pre akési vlastné intelektuálne sebauspokojenie, ale je to skôr múdrosť na spôsob pozvánky do sveta, volanie praktického života. Je to pozvanie usporiadať svoj život, ako žiť naše žitie v každodennosti. Je to vlastne praktická náuka o večnosti, náuka o tom, ako nás večnosť oslovuje a bytostne preniká, ako vstupuje do našej každodennej časovosti.

Pán doktor Rosinský, milý a vzácny hosťiteľ tohto krásneho *symposion*, v úvode hovoril aj o tom, ako sa zmenil paradigmatický obraz sveta, že existujú rôzne poňatia chápania vedy a - v odkaze na Kuhnov prevratný koncept vedeckej revolúcie - že existujú viaceré modely toho, ako veda samu seba definovala. My sa chceme odvolať na pôvodný význam pojmu *teória*, ktorý je v našom chápaní kontaminovaný novovekým myslením. Teda, že *teória* je niečo, povedané s Kantom, čo sa týka čistého rozumu, zatiaľ čo iná vec je rozum praktický, teda každodenná prax konania, činu a zaobchádzania. Pôvodný pojem *theória* znamená *bios teoretikos*, teda život, ktorý je založený na poznatkoch, ale ktorý je praxou, ktorý je žitý. To znamená, že je to *etika ergo philosophia practica*, čiže spôsob každodenného života, ktorý je odôvodnený, argumentačne podložený, ozmyslený a vecne uchopený. Doc. Piaček hovorí, že *teória* – doslova diváctvo – je nazeraním a žitím božského. Tento teologický rozmer *teórie*, poznávajúceho bytia, nás motivuje prekročiť každodenné praktické potreby bežného



zaobstarávania k metafyzickým reflexiám nášho života. Perichronické, teda také, kde nás čas večnosti preniká, je poznateľné – častokrát v mýtoch, umení a v eschatológii. V pestrých apokalyptických víziách biblickej literatúry a v kakofonických metaforách Hieronyma Boscha. Vo filozofii transcendencie, pretože perichronické vždy zostáva vo svojej povahe nespredmetiteľným, teda niečím, čo nám uniká, akýmsi horizontom všetkých skúseností. Sme vo svete, ale prichádzame z tejto večnosti a v našich myšliach existujú archetypálne mentálne stopy, ktoré nám túto spomienku invokujú na spôsob pociťovania potreby a túžby po večnosti. Staré kultúry a civilizácie nám ponúkajú špecifické chápanie tejto perichronie. V ich náboženskom kulte, v rituáloch a mýtických naráciách, v obrazoch (*eikones*) a metaforách je možné nahliadať tento špecifický rozmer časovosti, ktorá nami preniká na spôsob túžby. Na spôsob zvedavosti, s ktorou pristupujeme k žiarivému obrazu Vincenta van Gogha, ktorý k nám prehovára zvláštne dojímavým spôsobom, alebo keď sa necháme vtiahnuť do jemne melancholického pohľadu v Rembrandtovom portrète starej ženy, ktorá pred nami bilancuje svoj ťažko prežitý život, alebo keď uhranutý krásou vstupujeme do Bruegelovej krajiny a virvaru každodennej lopoty... Toto prenikanie času je zároveň perichronické i simulakrické. *Simulakrum* ako niečo, čo sa tvári, že je iné, teda niečo, čo môže zavádzať, čo sa nedá presne objektívne vymedziť ako jednoznačne poznateľná pravda. Pravda ako alétheia, ktorá sa nám zahaľuje, skrýva a čo my máme odhaliť. Cesta k poznaniu pravda ako výzva, ako skutok, vzťah a dianie.

Ako sme už spomínali dejinné chápanie perichronie sa exemplárne ukazuje v rôznych systémoch náboženskej mystiky. A práve tie sú veľkou správou o dianí lásky a štedrości v našom živote. Hoci mystika vypovedá častokrát na hranici možnosti slov, na hranici zrozumiteľnosti o neuchopiteľných stavoch ľudskej mysle, o náboženskom vytržení, ale tie – hoci nutne neúplné a alegorické – sú vždy správou o milovaní sa osôb, správou o dianí lásky, o prieniku milujúcná v našich životoch.

Ako upozorňuje doc. Piaček - dobrá náuka o takomto časovom prenikaní, teda dobrá perichronozofia, je predovšetkým praktickým ústupom od nášho ega. Je to deegoizácia, teda celoživotná práca na našich egoistických potrebách. Mystici píšu o nevyhnutnosti sebaodovzdania a vyprázdnenia svojho sebastredného života. Jozef Piaček používa termín



anegoita, ktorú popisuje ako jedínú možnosť otvorenia sa perichrónii, tohto prenikajúca v našom živote. *Anegoita* je umožnením večného diania času v živote, a je zároveň vstupom inakosti, alterity do nášho života. Práve perichronozofia je náukou, a zároveň praktickým vykročením k vnímaniu a akceptácii inakosti. Inakosti času, ktorý nie je celkom disponibilný pre naše potreby. Času, ktorému sa musíme prispôbiť, ktorý môžeme aktívne vpustiť do nášho života. Prípadne aj inakosti Boha, absolútna, alebo inakosti druhého, špecifik nášho životného partnera, špecifik našich kolegov a priateľov, inakosti blížneho. (E. Lévinas) Perichronozofia je zároveň správou o konci filozofie a začiatku myslenia (M. Heidegger) a je aj správou o apokalyptike našich čias.

Perichronozofia nás učí tomu, čo sme už zabudli, ale čo deti ešte vedia: je to vykročenie do prázdna, odovzdanie sa momentu dôvery, prijatie pomoci, keď nám niekto podáva ruku a my urobíme ten krok do neurčitosti... Bojíme sa riskovať, že krok do prázdna bude v niečom trápny, ponížujúci, že to bude debakel našej povesti a dobrého mena. Perichronozofia je však vykročením do neznámeho, vykročením k dôvere. Je vykročením, ktoré je láskyplným odovzdaním a prijatím daru, pričom vždy zostáva krokom naslepo. V perichronozofii nám nezostáva nič iné, než výzva k odvahe vykročiť do neznámeho: skočiť a plávať. Novoveká veda nám hovorí: plávajte v toku rieky, ale zároveň si naštudujte nové trendy o tom, ako plávať... Aby sme nestrácali čas, tak si pri plávaní zoberte príručku a čítajte o tom ako efektívnejšie plávať, ako byť prvý v cieľi. Čítať o plávaní a popritom plávať je nezmyselný diskomfort, ktorý prax efektívneho plávania vlastne znemožňuje. Perichronozofia vyzýva k plávaniu a nie k čítaniu si o ňom. A už vôbec nie k čítaniu si o ňom pri samotnom plávaní. Perichronozofia je výzvou k praxi, výzvou ku každodennej žitej skutočnosti. Je to výzva plávať v oceáne bytia s vedomím rozvahy a opatrnosti.

Problém bezčasia máme preto, lebo máme problém s časom. Problém s tým, ako vnímame časovosť svojho života. Jozef Piaček hovorí, že hľadáme cestu k bezčasiu (k perichrónii) preto, lebo sme uviazli v čase. Uviazli sme v zacyklenom, každodennom, existenciálnom obstarávaní. Čas neustále reprodukuje, chceme ho dohnať, chceme ho nahradiť. Chceme si ho niekde odložiť a potom sa k nemu vrátiť. Až zánikom predmetňujúceho



myslenia a obmedzením túžob môžeme splynúť s dianím udalosti a môžeme vstúpiť do bezčasia.

Synkriticizmus je médium nášho životného štýlu, je to spôsob nášho života, v ktorom sa uskutočňuje perichrónia. Perichrónia pracuje v synkriticizme. Synkriticizmus je schopnosť vnímať svet spolu s druhými (*Mitsein*) bez ambície manipulácie a uniformity. Byť spolu-mysliacimi (*syn* = byť spolu), byť spolu-kráčajúcimi po ceste. To spolu-kráčanie po ceste nie je ani narcisizmom, ani obdivovaním sa navzájom, ale skôr vnímaním spoločnej perspektívy, pozeraním sa spoločným smerom. Synkriticizmus je teda ochota prijať v našom živote inakosť, je vytvorením času pre toho druhého, je disponibilitou pre druhého, ktorý zostáva neredukovateľný.

Dôsledkom synkriticizmu, ktorý sa prejavuje prenikaní iného času do nášho každodenného žitia časovosti, je *konkordancia*. Tento latinský termín by sme mohli preložiť ako *spolu-srdečnosť* či *súsrdečnenie*. Toto súsrdečnenie je ochotou prijať druhého v jeho jedinečnosti a neopakovateľnosti. Konkordancia je maximum lásky. Je tým, čo Pascal myslel pod logikou srdca. Človek vo svojej najvyššej humánnej forme je *homo-concordance*, človek schopný tohto spolusrdečnenia, súsrdečnenia. Je to však vždy súsrdečnenie odlišného, inakého a mohli sme ho popísať popísať ako prajnosť. Ochotu vyjsť druhému v ústrety, nechať mu svoj príbytok otvorený a prijať ho ako hosťa. Ochota zdieľať jeho čas v našom živote denných povinností. Konkordancia je cestou k spoločenstvu, spoločenstvu trinitárneho Boha, spoločenstvu milujúcich manželov, alebo k spoločenstvu komunity, ktorá sa spolu modlí a kontempluje. Konkordancia je vytvorením prostredia podpory a prijatia, tak ako matka prijíma realitu svojho dieťaťa.

Atribútom konkordancie je kreativita. Je doslova virtualizáciou, ale nie na spôsob vytvorenia abstraktného priestoru, ale od latinského *virtus*, cnosť je výzvou stávať sa lepším. Konkordancia je výzva urobiť z nášho života umelecké dielo, je to *epimeleia tés psychés* – starosť o našu dušu. A tá sa môže najvlastnejším spôsobom diať aj v modlitbe. A práve udalosť modlitby zvláštnym spôsobom poukazuje na možnosť preniknutia inakosťou času. Náš život je utkaný z látky času, pričom fenomenológia časovosti je pokusom pozrieť sa na ľudskú



smrteľnosť a zmysluplnosť života z hľadiska diania času. A v modlitbe sa čas deje veľmi špecifickým spôsobom. Transcendencii spravidla rozumieme tak, že je to vzťah k čomusi, čo nás prevyšuje, spravidla k Bohu, ale v diachrónii, teda v prenikaní času modlitby časom každodennosti, v striedavom rytme denných prác a oddychu, rekreácie a modlitby, ktorá do času povinností vstupuje ako čas iný, privilegovaný čas stíšenia, koncentrácie, načúvania, je diachrónia niečím, čo nám otvára nielen priestor pre vnímanie transcendencie, ale aj priestor prítomnosti druhého. Priestor štedrosti a ochoty vzdávať sa svojich potrieb a byť disponovaný načúvať hlasu partnera, dieťaťa, blížneho, osoby, ktorú sprevádzame. A práve diachrónia – ako schopnosť vsunúť do jedného času ten druhý, je najvlastnejším zmyslom diania modlitby. Veď modlitba je manifestovanou ochotou otvoriť svoj čas inej časovosti. (B. Casper) Je to zároveň slobodné rozhodnutie koncentrovať pozornosť na očakávané iné. Modlitba je ochotou nechať sa premknúť iným, niečím, čo nie je disponovateľné, čo nemôžem ovládať a čím nemôžem manipulovať. Toto iné (Boh, vedomie, blížny, dieťa) so sebou prináša svoj neopakovateľný a jedinečný čas. Modlitba je ochota urobiť si čas pre niekoho; v najvlastnejšom zmysle modlitby: čas pre Boha. Tento čas sa sprítomňuje len tomu, kto je ochotný čakať v pokore a otvorenosti.

Modlitba je teda zásadne diachronická. A perichrónia, toto prenikanie časovostí, prítomnenie inej časovosti v našom živote, je prenikaním uzdravujúcim. Aj z hľadiska psychoterapie je dianie pozornosti v modlitbe, stíšenie, dianím premieňajúcim a uzdravujúcim vo svojej samotnej povahe. Už len tým, že nás obdarovaných časom iného vymaňuje udalosť z kolobehu každodenných povinností. Toto zastavenie sa je rekreačné, je znovu-stvorením našich vitálnych síl pre ďalšie potreby. A zároveň sa naše čakanie na stretnutie s iným ukazuje ako milosť, ktorú môžeme načerpať v tomto stretnutí, milosť, ktorá presahuje čas modlitby. Zmysel nášho bytia sa v modlitbe ukazuje predovšetkým ako dar, ako bytie, ktoré sme si nezaslúžili. Modlitba je jednou z existenciálnych možností ako dospieť k sebe samému. Možností ako pokračovať zdravým spôsobom v započatom živote, ale aj možností dávať sa ďalej a byť obohatením pre druhých. Reč modlitby je autentická vtedy, keď je mojou rečou, to znamená, keď sa týka mňa a vychádza z mojej neopakovateľnej jedinečnosti. Je mojou rečou, avšak nie je egoitou. Vždy totiž vyžaduje prítomnosť druhého, s ktorým vediem rozhovor, ku



ktorému sa utiekam, voči komu som otvorený. Je to teda ochota byť spolu v reči. Komunita takto nastavených, takto kráčajúcich v živote, povedzme komunita veriacich, cirkev putujúca, je spoločenstvom spásy. Spásy nielen pre seba samého, ale spásy aj pre tých ostatných, pre ktorých sa v živote stávame darom.

Náš každodenný čas, rytmicky obnovovaný slávnostným časom, ktorý sa môže prejavíť ako výnimočný čas modlitby. Je to zvláštny čas slávenia, ktorý nás má možnosť premieňať. Je to čas, ktorý prerušuje každodennosť starostí a umožňuje nám vidieť nový začiatok. Táto synchronizácia, toto plávanie v oceáne bytia, je niečím, čo sa môže stať tancom, *choreou*, ktorá pozýva druhého a ráta s ním. A ktorá môže byť rekreačná nielen pre nás, ale aj pre všetkých, ktorí prijímú pozvanie a do tohto životného tanca (*perichoresis*) spolu s nami - dôverujúc a odhodlane - v konkordancii vstúpia.



Osnova

- RYTMY
- SPÁNEK
- ZDRAVÍ
- PORUCHA- CHOROBA
- SCHIZOFRENIE
- VIDEO



RYTMY:

Všechno je rytmicky spřaženo

Cirkaanuální rytmy trvají **jeden rok.**

Infradiální rytmy mají periodu **delší než 24 hodin.**

Cirkadiální rytmy mají periodu **přibližně 24 hodin**

Ultradiální rytmy mají periodu **kratší než 24 hodin.**

Život na Zemi se během evoluce **podřídil střídání dne a noci, střídání ročních období apod.**

Řada fyziologických funkcí se pak těmto biologickým rytmům přizpůsobila.

dokonce i stromy mají podobný srdečný tep jako lidé.

- Vědci se dosud domnívali, že voda se od kořenů k listům dostává postupně. Nová studie ukazuje, že stromy **vodu čerpají v pravidelných intervalech**- Strom vodu pumpuje, podobně jako lidské srdce krev. **přečerpávají vodu ze svých kořenů.**
- Zjistili dosud neznámé **periodické pohyby v cyklech dvou až šesti hodin.** Pohyb musí být spojen s kolísáním tlaku vody uvnitř stromu a to fakticky znamená, že strom čerpá vodu.. kmen jemně vytlačí vodu směrem nahoru přes **xylém**, což je systém cévní tkáně v kmenu, jehož hlavním úkolem je přenášet vodu a živiny z kořenů do větví a listů.

SPÁNEK:

Člověk prožívá funkční stavy - podle výskytu spánkové aktivity v EEG (definice spánku)

Bdělý stav - přítomnost rychlých frekvencí (alfa, beta)

Usínání - EEG frekvence se zpomalují (theta)

Prohloubení spánku - další zpomalení (delta)

Spánek je **aktivně** navozený rytmický vysoce **organizovaný stav mozku** charakterizovaný

- **sníženou** reaktivitou **na vnější podněty**
- **sníženou pohybovou** aktivitou
- změněnou, **sníženou kognitivní** činností
- je okamžitě **reverzibilní**



Zjistilo se, že dlouhodobá restrikce (zamezování) spánku způsobuje podrážděnost, zvýšenou iritabilitu a dokonce psychotické příznaky.

Spánek je kontinuální děj, fáze REM a NON REM, které se v průběhu noci střídají až do ranního probuzení (asi kolem čtyř cyklů).

Ovlivňuje lymfatický systém, kterým se navrácí metabolické zplodiny zpátky do krve a jejich vyloučení

Platí to i pro mozek, který je aktivní, nemá sice lymfatický, ale má obdobný- tzv. glymfatický (gliální) systém, kdy v období spánku se neuronální buňky trošku zmenší, lépe se promývají mozkomíšním mokem a dochází tím k očištění od metabolitů, které v průběhu aktivity vznikají.

Spánek je velmi důležitým dějem pro regeneraci mozkové činnosti.

I stromy chodí spát:

V roce 2016 (Zlinszky a jeho tým) studie prokázala, že břízy chodí v noci „spát“. ... tento poznatek se „srdečním tepem“ stromů souvisí.

Vědci věří, že klesání větví břízy před úsvitem je způsobeno poklesem vnitřního tlaku stromu, jenž je zásadní pro čerpání vody.

V noci neprobíhá fotosyntéza, která vede k přeměně slunečního světla na jednoduché cukry. Stromy tedy pravděpodobně šetří energii uvolněním větví,

Jinak se přes den nakloní směrem ke slunci

ZDRAVÍ:

Dle Světové zdravotnické organizace (WHO):

- Stav subjektivní pohody, ve kterém jedinec uplatňuje svůj potenciál
- Je schopen zvládat běžné životní stresy
- Může produktivně a užitečně pracovat
- Dokáže být prospěšný svému společenství

Složkami, které přispívají stavu vnitřní rovnováhy jsou kognitivní a sociální dovednosti, to znamená rozumové a společensky aktivní dovednosti. Schopnost rozpoznat, vyjádřit a taky modulovat, co je vlastně emoce, jakož se i vcítit do stavu ostatních. Další složkou je flexibilita a schopnost se vyrovnat s nepříznivými událostmi, kterých život přináší hodně, a fungovat v sociálních rolích a mít harmonický vztah mezi tělem a duší. Jinak řečeno, člověk je bytostí integrovanou, ale taky integrující.



PORUCHA:

Co se týká protikladu zdraví - tj. poruchy, tak zjednodušená verze duševní nemoci je stav, ve kterém jedinec má problémy s normálním, kognitivním, emocionálním fungováním i chováním. Má pocit subjektivní tísně, nebo má narušené fungování.

To znamená, že zátěž, kterou přináší život, je tak intenzivní, že nemůžeme plně smysluplně fungovat.

Narušenost fungování může člověka zasahovat do různé míry, nejzávažněji je to v takzvaném psychotickém světě.



PSYCHÓZA:

- Jde o závažnou duševní poruchu vyznačující se **ztrátou kontaktu s realitou**
- Charakteristické jsou
 - poruchy **vnímání** (iluze, halucinace),
 - formální i obsahové poruchy **myšlení** (dezorganizované myšlení, a bludy)
 - nezřídka doprovázené poruchami **chování a emotivity**
- **realita je chybně vnímána a interpretována.**

Osoba s psychózou **žije svůj vlastní vnitřní svět**, který neodpovídá pohledu druhých. (vnitřní, privátní svět osob s psychózou je dán odlišným vnímáním a odlišným myšlením).



Dochází k **poruše schopnosti vysvětlit, interpretovat realitu** (tedy poruše myšlení, jak ve své formě, tedy pravidlech, které za normálních okolností se myšlení řídí).

Když si vytváří vlastní patologické interpretace světa, pak jde o blud (který je pro okolí zjevně nepravdivý, nesmyslný, nelze ho vyvrátit žádnými logickými argumenty a má vliv na jednání).

Osoba, která zažívá stav psychózy, žije svůj vlastní vnitřní svět, který ovšem neodpovídá pohledu druhých, takže de facto okolí mu nerozumí.

SCHIZOFRENIE:

Schizofrenie je nejzávažnějším reprezentantem psychózy a psychika je vysoce dezintegrovaná.

Hovoříme o různých okruzích

- trs pozitivních projevů, ale ne ve smyslu, že se jedná o něco pozitivního, ale jde o něco, co se běžně nevyskytuje. Jde o iluze, poruchy myšlení, halucinace, dezorganizace řeči, dezorganizace chování, kdy člověk se zcela neorganizovaně, neúčelně chová.
- trs negativních příznaků, kdy člověk reaguje na běžné podněty zcela nepřiměřeně. Hovoříme třeba o afektivním oploštění, o ztrátě volných schopností, takže je apatický, abulický, bez nálady, anhedonický, alogický, působí, jako by ztratil energii, takže je psychomotoricky utlumený, emočně stažený, ponořen do svého světa autisticky a samozřejmě se stahuje i sociálně do izolace.
- trs afektivních příznaků ve smyslu deprese, úzkosti, mánie, dysforie. Velmi závažné jsou kognitivní problémy, to znamená těžkosti s pozorností, s pamětí, problém s výkonností.



Schizofrenie – cílové příznaky

Pozitivní

- poruchy **vnímání**
- poruchy **myšlení**
- **dezorganizace řeči**
- **dezorganizace chování**
(agitovanost, hostilita, agresivita atd.)

Negativní

- afektivní oploštění
- abulie, apatie
- anhedonie
- alogie
- PM útlum
- emoční stažení
- autismus
- sociální stažení

Afektivní

- deprese
- úzkost
- mánie
- dysforie

Kognitivní

- poruchy pozornosti
- poruchy paměti
- poruchy výkonových
(exekutivních) funkcí

Všechny tyto příznaky se nemusí objevit najednou. Ty projevy se mohou plíživě vkrádat do života člověka i léta. Problémem jsou negativní příznaky a kognitivní: špatně se soustředí, nevidí se na televizi a nevidí, nerozumí tomu, co tam hovoří, neposlouchá ani rádio a žije v izolaci.

Jedinec s touto problematikou ztrácí sociální a pracovní kompetence. Dochází k izolaci ve fungování v společnosti. Toto může opravdu trvat léta, často nerozpoznaně, nemusí to probíhat bouřlivě a okolí zpravidla tomu nerozumí proč, proč najednou nemá chuť někam chodit, proč se izoluje, proč se stahuje, proč se izoluje dokonce i v pokoji, ztrácí své blízké a podobně.



VIDEO:

„Schizofrenie je onemocnění, které se začne projevovat v dospívání. Schizofrenikům se dříve říkalo, že jsou to šílenci, že mají rozpolcenou osobnost. Dnešní pohled na tuto duševní poruchu je neuro-vývojový. Nejedná se o žádné trauma z dětství, nebo o špatnou výchovu. To je dobrá informace v tom směru, že to není startér schizofrenie, může to modulovat v rámci vývoje určitých traumat tu problematiku, ale nejedná se o příčinnost. Ta příčina je daleko hlubší. Hovoříme o neuro-vývojové problematice a taky o genetických vlohách a o fragilitě určitých systémů. Dnes se to posouvá až do úrovně genetiky a nitroděložního vývoje. O člověku hovoříme vlastně už od oplození vajíčka, tehdy člověk vzniká, přichází na tento svět a veškeré zátěže, kterým je pak vystaven, mohou být pro něj tak limitující, že dochází k selhávání těch vývojových mechanismů.

Nejedná se o trauma z dětství ani o špatnou výchovu, i když řada rodičů si to myslí a často si i vyčítá, že někde selhali. nejde o selhávání v rámci výchovy, spíš je to otázka bezradnosti okolí, jak k této problematice přistupovat.

Podíváme se na mladého muže, který byl přivezen rodinou k lékaři, uvidíte řadu jeho problémů s touto poruchou spojených, různých halucinací což jsou intenzivní vjemy, zrakové, sluchové, tělesné, hmatové a další, které nemají objektivní podklad, to znamená, že nevychází z okolí, ale jsou produktem v té chvíli jeho nervové soustavy. Stejně pak i jeho nahlížení a úzkostnost, obavy, strach, protože ten stav je velmi nepříjemný a intenzivní.

Mohli jste si všimnout, že pacient slyší nějaké informace, něco na něj mluví, viděli jste, že neustále otáčel hlavu, i když v místnosti byli s lékařem sami dva. Teď zase uvidíte, jak intenzivně zaměřuje svou pozornost na čich, že něco vnímá, něco čichá, aniž tam něco dalšího je. Říká, že to smrdí jako lejno.

Lékař mu říká, že slyší hlasy a cítí zápach a že se mu zdá, že se něčeho bojí. Pacient je jasně psychotický, slyší hlasy, má čichové halucinace, cítí něco, co ve skutečnosti neexistuje. Je přesvědčen o tom, že mu někdo vkládá do hlavy myšlenky a on že je vysílá, a to je součást sebeklamu, systému falešných představ. Také si vymýšlí slova, tomu se říká neologismus a je dost inkohorentní. Je možné, že má i depresi, a to je důležité, protože 50 % schizofreniků se aspoň jednou během nemoci pokusí on sebevraždu a 15 % úspěšně. Přitom se dají vedlejší účinky medikace přehlédnout, protože vyvolávají dojem vyrovnanosti, proto je důležité s tím počítat.“

Viděli jsme proces desintegrace psychiky, kam až může zajít, jak může psychika vypadat, když je hluboce narušená, kdy člověk ztrácí sám sebe.

Toto byl velmi bouřlivý stav, kdy jsme viděli, jak pacient zažíval množství pozitivních příznaků, poruchy vnímání i myšlení a tak dále.



Co se týká kvality života, nemusí vše probíhat až tak bouřlivě, Řada procesů může probíhat v negativních projevech, ve smyslu ztráty chuti do života, ztráty energie s tendencí k izolaci a ztrátě sociálních a dalších kontaktů a tento mnohaletý vývoj pak často vede k invaliditě.

(Člověk má svoji svobodnou vůli, která je chorobou zásadním způsobem narušená, ztrácíme svoji schopnost zapojení v běžném životě, integrovat se.)

Schizofrenie je závažnou duševní chorobou, a zásadní pro ni je desintegrace psychiky, v Japonsku v roce 2002 přejmenovali **schizofrenii na poruchu integrace**.

Výsledkem je, že došlo k redukci stigmatizace. (Když má člověk problém s integrací, tak se hledají cesty k tomu, aby se integroval jednak po stránce psychické tak i v rovině existenční a sociální.)

ZÁVĚR:

Co má společného psychóza a spánek.

Každý den prožíváme všichni svoji psychózu. Proč? Protože se nám zdají v noci v období REM fáze SNY.

De facto sen je jistou formou halucinací. Věřili jsme tomu všemu, co se nám v noci zdálo, trpěli jsme sebeklamem, bludem, měli jsme mylné přesvědčení o čase, místě, osobách, které tam byly. Byli jsme dezorientováni a taky jsme prožívali různé emocionální stavy, takže hovoříme o afektivních příznacích a když se pak ráno probudíme, tak na všechno zapomínáme a trpíme tedy amnézií.

Přitom spánek REM je zcela normální fyziologický přirozený proces, který je naprosto nezbytnou součástí našeho spánku, života.

Takto se zdá, že ojedinělou psychotickou zkušenost lze považovat za projev v rámci širší normy, se kterými se pravděpodobně můžeme setkat častěji, aniž bychom to předpokládali.

Je pěkné a uklidňující vědět, že někdy můžeme beztravně překročit hranici toho, co naše dohoda považuje za normu a mít otevřenou cestu zpátky.



Postavení akupunktury v České republice a její možné spekulativní výklady

MUDr. Ondřej Franek, ČR

Prezentace byla rozdělaná do čtyř barevných pilířů.

První modrý blok představil situaci v ČR.

Alternativní medicína představuje specifický a stále rozšiřovaný segment péče o zdraví obyvatel, jedněmi uznávaný, druhými pro kontroverzní principy léčby a diagnostiky opovrhovaný. Akupunktura je jednou z metod nekonvenční medicíny, která reprezentuje v současné době relativně rozšířenou léčebně podpůrnou metodu v řadě lékařských oborů, ovšem s nehomogenní základnou. Představuje jednoduchou a levnou alternativu v rámci podpůrného přístupu k pacientovi. Akupunktura (acus – jehla, pungere – bodati) je disciplínu, která se zabývá prevencí, diagnostikou a léčbou především funkčních poruch organismu, a to působením na regulační nervové, endokrinní a imunitní subsystemy organismu. Zároveň je zřejmě nejrozšířenější metodou alternativní medicíny, vycházející z takzvané tradiční čínské (orientální) medicíny, dále TČM, s nejednotlivými historickými prameny, zahrnující mj.: fytoterapii, dietetiku, masáže, fyzická cvičení a další. Léčba se provádí vpichem speciálních jehel, nebo jiným fyzikálním drážděním, do série určitých aktivních bodů na kůži, vycházejících z koncepce existence takzvaných meridiánů, neviditelného systému drah na tělesném povrchu,



neodpovídajícím neurofyziologickým dermatomům. Aktivací bodu se dle celosvětově přijímané koncepce buď stimuluje, nebo inhibuje požadovaná odpověď. Dále byly krátce vzpomenuty vybraná jména české i zahraniční scény. Vyzdvižen první celostátní výbor pro akupunkturu (1969), ILF (1978) se stává první oficiální vzdělávací institucí lékařů akupunkturistů, vznik prvního seznamu výkonu s bodovými hodnotami pro akupunkturu v ČR. Vzpomenuty byly i právní momenty jako (2/1981) metodické opatření, Věstník ministerstva zdravotnictví ČSSR – „postup při provádění akupunktury“, dále (7/2005) – Směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2005/36/EC o uznávání odborných kvalifikací. (2013) – usnesení ČLK - komora nebude zařazovat do systému komorou akreditovaného lékařského vzdělání metody, které nejsou založeny na EBM (včetně AP, TČM) – nevytvoří certifikovaný kurz. (9/2017) – novela zákona o nelékařských zdravotnických povoláních (zákon č. 96/2004) – zavedení TČM do české zdravotní soustavy, udává podmínky vzdělání k výkonu praxe terapeut či specialista TČM, nejedná se o obory lékařské, tedy lékaře neopravňuje k jejich provádění, zároveň přesně definuje výkony, které terapeut či specialista získává, má kompetence provozovat (včetně AP) a tím je vyjímá výhradně z kompetencí lékařů. Zákon (podzim 2018) byl v ČR zrušen.

Představeny byly společnosti sdružující akupunkturu a její přidružené metody jako je Mezinárodní společnost SIA, ICMART, WHO, WFAS, ECPM, IOMS, ICOM. Prezentovány byly možnosti vzdělávání lékařů i nelékařů v TČM. V České republice smí akupunkturu podle platné legislativy aplikovat pouze lékař s odbornou způsobilostí. Výuku akupunktury pro lékaře u nás, v délce 200 hodin teoretické a praktické části, aktuálně organizuje Katedra akupunktury a tradiční medicíny při IPVZ v Praze. V prezentaci představeny webové stránky ČLAS JEP, Komory TČM, školy TČM v ČR/Československá Sinobiologická společnost nebo TCM Institut a další/. Dále bylo vzpomenuto zrození Česko-čínského centra tradiční čínské medicíny Fakultní nemocnice Hradec Králové. Toto centrum vzniklo díky spolupráci FN HK a Univerzitní nemocnice Shuguang přidružené k Šanghajske univerzitě tradiční čínské medicíny. Centrum TČM má statut samostatného oddělení FN HK a dělí se na dvě části, a to ambulanci TČM otevřenou 21. září 2015 a Česko-čínské centrum pro výzkum TČM. Nebyl opomenut ani kritický pohled, kde se skeptičtí autoři nechávají slyšet o tom, že čínská mystická teorie není podložená



experimentálními nálezy a její filosofické principy mají spirituální povahu, nejsou ověřitelné a jsou v rozporu s moderní vědou. Existence meridiánů ani aktivních bodů nebyla objektivně potvrzená a odporuje biologickým poznatkům i zákonitostem. Diagnostické metody jsou neúčinné a neúplné. Aktivní kritiky TČM reprezentuje například Český klub skeptiků Sisyfos. Rozebrána byla i otázka EBM, konkrétně Evidence Based Acupuncture. Zodpovězena otevřena problematika evropských a čínských studií, počty pacientů, podvědomé subjektivní reakce, varianta použité akupunkturální metody, nároky na design studie, metodologie, vybraná populace, dobu sledování remise po ukončení léčby a vhodné komparátory. Představený vybrané metaanalýzy a bias.

Druhý červený blok se věnoval biofyzikálnímu pohledu na principy fungování akupunktury.

Zahájeno bylo tématem zobrazovacích metod, historie výzkumu a vývoje. Ukázány humánní studie se zobrazovacími metodami CNS. Akupunkturální aplikace obecně prokazují ovlivnění metabolismu hypothalamu, limbického systému a emočních center. Prezentovány studie se sledováním změny krevního průtoku v mozku pomocí MRI - vytváření elektromagnetického pole v sensorické oblasti zraku při vizuální stimulaci vybraného akupunkturálního bodu, dále probrány otazné emise tepelných biofotonů, prezentovány naše i zahraniční práce. Srovnány metody MRI a PET. Přiblíženy i další subtypy jako je akupunktura cerebrální, gunna, periostální, segmentální, elektro - EAV nebo laseropunktura, akupunktura ve spouštěcích bodech – trigger-points, moxa, laser, magnet a další. Blíže objasněny morfologické zvláštnosti akupunkturálního aktivního bodu dle prof. MUDr. Ing. Fialy: /ztenčená epidermis, větší množství nervových zakončení, nahromadění svalových vláken, vyšší koncentrace žírných buněk, blízkost nervu nebo nervově-cévního svazku, velikost bodu, existence kutano-viscerálních spojek/. Dále odprezentovány fyziologické zvláštnosti: /zvýšená teplota, snížený ohmický odpor, zvýšená citlivost na tlak, zvýšený metabolismus, generátor velmi slabých proudů, kirlianovy obrazce, specifické reakce na vnitřní a zevní podněty/. Klinické zvláštnosti: /pocit tzv. čchi, bolest či tlak – v aktivní fázi, dermatismus, propagace po dráze, reakce na stimulaci, AP dráha jako rezonátor fotonů/. A konečně objasněny účinky akupunktury:



/analgetický efekt, motorický systém a hybnost, regenerační homeostatický efekt, zklidňující efekt – sedace, imunostimulační efekt, psychicky regulační efekt/. Blíže pak ještě vzpomenuty mechanismy vrátkového systému, presynaptické inhibice, biokybernetické mechanismy a ascendentní a descendentní vnímání regulace, včetně teorie tensegrity. Krátce popsána aurikuloterapie – srovnání čínského a evropského ucha. Embryologické souvislosti, inervace, ušní geometrie, projekce orgánů, odvykací programy.

Třetí žlutý blok krátce shrnul Tradiční (orientální) čínskou medicínu.

Krátce rozebrána historie prapůvodu akupunktury. Fu-si (cca 2800 let př.n.l.) – bájný císař, autor 9 typů jehel, Šen-nung, zakladatel farmakologie, 365 farmak, Chuang-ti, Žlutý císař – autor Nej-tíng-su-wen, Starý mistr a další. Ukázány vybrané aktuální publikace a články k dané problematice. Otevřen pohled na etiopatogenezi nemoci – východ vs. západ. Příčiny nemoci: vnitřní – hněv, radost, hloubání, smutek, strach a zevní – vítr, horkost, vlhkost, sucho, chlad. V kostce probrány principy – energie „čchi“, energické vrstvy, wu-sing, orgány cang a fu, body a dráhy – mimořádné, Jing a Jang – monáda, biorytmy. Diagnostika: pulz, jazyk, Mo, Shu – techniky, body Yuan, Luo, Xi atd. Pravidla – matka/syn, půlnoc/poledne, manžel/manželka a další. Konec bloku navazuje na téma předcházející přednášky o schizofrenii, kde blíže rozebrány podtypy psychózy dle TČM (podle Maciocia 2016), jako třeba „nedostatek krve srdce a sleziny, nebo stagnace čchi a ledvin, nebo ohnivý hlen zneklidňující srdce, ohnivý hlen i nedostatek jin s prázdnou horkostí“.

A konečně čtvrtý zelený blok hovořil o energo-informačním znázornění meridiánů a aktivního akupunkturního bodu.

Podle definice enioanatomie doc. A. Vasilčuka, CSc. „meridiány nejsou vytvářeny fyzickým tělem, nejsou biologickými strukturami“, ale „jsou informačně-energetickými bioplazmatickými útvary jemnohmotných těl“. Velmi orientačně byly referovány spekulativní výklady toku informace, včetně patologických stavů a jevů v kontextu indicko-joginského vnímání fungování člověka. Závěrem předány odkazy na vybranou literaturu autora k dané tématice.



Nové poznatky výskumu aktívnych bodov akupunktúry

MUDr. Alena Ondrejkočová, PhD.

Predniesol MUDr. Boris Ivanišin, MSc

Presunieme sa do hmotnej oblasti a budeme hľadať, čo je nové v oblasti výskumu meridiánov a akupunktúrnych bodov. Keďže v poslednej dobe rastie záujem o akupunktúru a o TČM (tradičnú čínsku medicínu) a zároveň naopak zosilnel odpor voči tomuto, predstavím vám trošku iné pohľady ako to funguje v rámci hmotného tela, aké mechanizmy sa tam podieľajú.

Predchádzajúci príspevok zhrnul niektoré najčastejšie používané teórie o akupunktúre, ktoré ja teraz vynechám, ale poviem vám veci, ktoré sa v poslednom období derú do popredia.

Bohužiaľ, keď počúvam našich odporcov, mám pocit, že naposledy čítali o akupunktúre približne pred 20 – 30 rokmi dozadu.

Zadefinujme si najprv, čo je akupunktúrny bod a akupunktúrna dráha.

Tradične sa akupunktúrny bod označoval ako xue 穴, v preklade to znamená jaskyňa alebo hlboká diera, ktorá končí pod povrchom. Akupunktúrne dráhy sa prekladali tradične slovíčkom mai 脈, ktoré sa prekladá ako cieva, ale do určitej miery aj ako rieka, ktorá sa v prírode nachádzala niekde pod povrchom.



Čiže akupunktúrny bod je miesto v organizme, ktoré má svoju projekciu na povrch, dnes má svoju presnú lokalizáciu a funkciu, ale keďže akupunktúra sa v priebehu doby vyvíjala a nebola vždy taká štandardizovaná, tak v knihe Žltého cisára boli spomínané určité oblasti a nie špecifický bod. Postupne nastal problém v prekladoch starých diel a Číňania, namiesto toho, aby uviedli veci tak, ako sú v tradičnom texte, tak napísali, že ide o bod a tým trpíme až doteraz. Máme body dráhové aj nedráhové, ale množstvo škôl si vytvára vlastné systémy

Akupunktúrna dráha je prirodzene súčasťou fyziológie. V tradičnej teórii je dráhový komplex iba jednou súčasťou fyziológie. Sú tam rôzne priestory, je tam trojitý ohrievač, niektoré dráhy prekrývajú ostatné akupunktúrne dráhy a regulujú ich funkciu a rôzne iné. V tradičných textoch vidíme postup, ako sa to vyvíjalo.

V 70-tych rokoch minulého storočia bola v Číne objavená hrobka, v ktorej sa dochovali niektoré staré texty z čias pravdepodobne 200 – 300 rokov pred našim letopočtom a tie obsahovali prvé zmienky o akupunktúrnych dráhach, ale pôvodné texty boli pravdepodobne omnoho staršie. Uvádza sa tam, že akupunktúrna dráha je dynamická časť v organizme, ktorá menila svoju pozíciu aj vzhľadom na diagnózu, teda na problémy, ktoré človek mal. V tomto texte bolo zobrazených iba 11 dráh a neboli pomenované tak, ako to nachádzame v textoch Žltého cisára podľa orgánov, ale bola to napríklad dráha zubu a podobne. Dráhy majú určitý diagnostický, terapeutický a psychický rozmer.

Akupunktúrny bod z moderného hľadiska najlepšie pomenoval tím okolo pána Džanga v roku 2012, ktorý začal hovoriť o časti, ktorá je typická tým, z hľadiska klasickej medicíny, že obsahuje vysokú koncentráciu rôznych nervových a neuroaktívnych telies a aplikáciou akupunktúry do týchto miest vytvoríme omnoho lepšiu odpoveď. Keď zavedieme ihlu do daného miesta, prakticky poškodíme tkanivo, ktoré tam je, čím spustíme množstvo reakcií, ktoré aj napriek tomu, že sú malé, dokážu postupným systémom spustiť reakcie, ktoré majú liečebný efekt.

Toto sú naše predstavy ako vnímame akupunktúru a dráhy, hovoríme, že ide o meridián, teda o určité spojenie bodov na rovnakej vrstevnici, či úrovni. V TČM sa učíme viacero



systémov akupunktúrnych dráh: je to tzv. klasická dráha, potom svalovo-šľachová dráha, ale aj kožné okrsky, avšak všetky patria pod tento systém.

V knihe Žltého cisára sa lekár Či Bo rozpráva s cisárom, a ten sa ho pýta, z čoho sa skladá akupunktúrna dráha a lekár mu odpovedá, že sa skladá z kože, svalov, šliach a ciev, čiže mai 脈. Podľa tohto výkladu by akupunktúrna dráha mala byť štruktúra, ktorá obsahuje všetky štruktúry len inak diferencované, alebo obsahujúce sa v danom systéme.

Ja osobne razím teóriu, že akupunktúrna dráha má nielen zložku energo-informačnú, ktorú uvádza tradičná medicína, ale má aj zložku psychoregulatívnu a biologicko-morfologickú.

Systémy v organizme navzájom komunikujú. Dnes máme pomerne dobre popísanú komunikáciu medzi jednotlivými bunkami, ktoré sú buď prilnuté k sebe, alebo sú v blízkom okolí, zároveň sú rôzne systémy komunikujúce cez centrálny nervový systém (CNS), cez hormonálne systémy a podobne, to všetko navzájom je spolu úzko prepojené.

Výskum japonských lekárov z roku 1950, ktorí mali pacienta v treťom štádiu syfilisu a keď naňho začali aplikovať akupunktúru, pacient presne popisoval signál, čiže svoje pocity, ktoré súviseli, teda mali korelát s dráhami, ktoré v súčasnosti poznáme. Popisovali 12 orgánových dráh, plus predná a zadná stredná dráha. Keď sa napríklad napichol xu (šu) bod obličiek, tak jeho spôsob vyžarovania bol smerom do opaskovej dráhy, impulz sa presunul dopredu a vzápätí išiel do dráhy obličiek. Podľa tradičnej teórie úplne presne nevieme ako napríklad xu (šu) body ovplyvňujú vnútorné orgány.

Hovorili sme o určitých fyzikálnych vlastnostiach akupunktúrneho bodu. V súčasnosti hovoríme, že nízky odpor a vysoká kapacita je dlhodobo akceptovaná fyzikálna charakteristika akupunktúrneho bodu. V časti viacerých štúdií bola dokázaná táto vlastnosť, ale aj iné biofyzikálne charakteristiky, no v časti nie. V štúdiu pána Colberta je uvádzaný systém 24-hodinového sledovania niektorých biofyzikálnych vlastností a štatisticky boli dokázané niektoré akupunktúrne body, ktoré viedli cez dráhu sleziny a dráhu pečene.

Spolupodieľal som sa na štúdiu s pánmi Teplanom a Kukučkom, v ktorej sme chceli vysledovať tieto biofyzikálne vlastnosti a vytvárať 3D mapy akupunktúrnych bodov. Bohužiaľ, výsledok bol, že nie u všetkých probandov sme našli korelát s miestom, ktoré sme sledovali,



išlo o štvrtý bod na dráhe hrubého čreva, nenašli sme u všetkých biofyzikálne zmeny, ktoré by potvrdzovali prítomnosť aktívneho bodu.

Mali sme ďalšie plány do budúcnosti, a to, že v TČM sa tradične hovorí o tzv. biorytmoch. V štúdiách, ktoré boli založené na meraní rôznych biofyzikálnych parametrov akupunktúrnych bodov, ani jeden z nich nekoreloval s aktivitou biorytmov, alebo s patológiou človeka. Najbežnejšie chyby v týchto štúdiách spôsobuje merací aparát, čomu sa však teraz venovať nebudem.

Čiže čo všetko sa udeje, keď zavedieme ihlu do akupunktúrneho tkaniva.? Dalo by sa povedať, že ide o extrémne komplexný jav, ktorý súvisí s dvomi aspektami: po prvé ide o poškodenie tkaniva a po druhé ide o elektrický náboj alebo biofyzikálne zmeny, ktoré sa dejú pri styku kovu a tkaniva.

My sme akupunktúrny bod definovali ako akupunktúrnu neurálnu jednotku, čiže ako nahromadenia najväčšieho množstva aktívnych komponentov. Po zapichnutí ihličky typickým prejavom je začervenanie v okolí a považuje sa za pozitívny jav, pretože to ukazuje, že ten akupunktúrny bod je vhodne nájdený a vznikne vyššie vylučovanie niektorých látok.

V poslednom období, cca 7 – 8 rokov späť, sa veľmi veľa hovorí o tzv. mastocytoch. Sú to bunky, ktoré sa vyskytujú v rôznych tkanivách, najmä v koži a v tráviacej sústave a nevylučujú serotonín, ale heparín plus histamín a nie je úplne jasné akým spôsobom sa podieľajú na efekte akupunktúry a pri terapii bolesti, pretože štúdie z biochemického hľadiska sa dejú na podklade, ktorý sa pozoroval práve pri terapii bolesti. V štúdiu, ktorá sa zaoberala stimuláciou žalúdka, sa zistilo, že bola výrazná aktivita mastocytov a ak sa podalo antidotum, teda látka, ktorá blokuje mastocyty, tak žiadny analgetický efekt tohto bodu tam nebol.

Zaujímavosťou je, že receptory, na ktorý sa viaže adenosín, ktorý v organizme existuje vo viacerých formách, poznáme adenosín trifosfát, aj monofosfát, konkrétne jeden adenosín je skúmaný z hľadiska jeho efektu proti bolesti a zistilo sa, že manuálna aj elektroakupunktúra stimuluje hladinu ATP adenosínu v krvi. Adenosín sa dáva do súvisu s efektom akupunktúry, pričom bolesť máme na jednej strane, ale používame body na opačnej strane a nie na bolestivom mieste.



Taiwanskí autori študovali oxid dusnatý, je to prirodzený vazodilatátor rozšírený po celom organizme, nachádza sa aj špeciálny neurálny typ v mozgu, a pri stimulácii pomocou akupunktúry sa dosť výrazne uvoľňovalo lokálne NO a aj enzýmy, ktoré tvorili oxid dusnatý a aj prekursor v organizme. Oxid dusnatý sa tiež dáva do pozornosti v rámci akupunktúry, ktorý pri stimulácii je rozšírený v celom organizme a zvýšením aktivity NO v celom krvnom riečisku.

Keď niečo zastimulujeme, postupne sa vedie vzruch v rámci miechy a ovplyvňujú to viaceré mechanizmy.

Vďaka magnetickej rezonancii môžeme pozorovať ovplyvnenia mozgu, ktoré boli sledované prostredníctvom akupunktúry.

Otázka, či je akupunktúra jav čisto energo-informatický alebo nie, to bola moja záverečná práca, keď som študoval na Taiwane. Sledovali sme efekt elektroakupunktúry u myší, ktoré dostávali dosť vysoké dávky kokaínu, kde sme zistili, že keď sme ich stimulovali, tak v našej skupine stimulovaných myší nedošlo k žiadnemu úmrtiu. Plus sme pritom zistili, že v oblasti paraventriculárneho jadra talamu, kde je nahromadenie dopaminárnych receptorov D3, a to predstavovalo rozdiel medzi myšami, ktoré dostávali kokaín a zároveň boli stimulované elektroakupunktúrou a myšami, ktoré dostávali iba kokaín. Potom sme receptor D3 vyblokovali a efektom bolo, že sa úplne vyblokoval efekt akupunktúry, ktorú sme robili.

Spomeniem ešte problematiku fascií a akupunktúry. Fascia je zo spojivového tkaniva, ktoré obsahuje množstvo kolagénu, obaľuje prakticky každý sval, každý orgán, každú štruktúru v našom organizme. Fascie majú systém, ktorým nadväzujú na seba a typickou vlastnosťou fascií je, že si posielajú medzi sebou mechanickú informáciu. Tradičná teória hovorí o systéme uzlov, ktoré boli takisto považované za body a pán Mayers ich popísal a dával do súvislosti s akupunktúrnymi dráhami.

Na záver uvediem, že len čo pichneme ihlu do akupunktúrneho bodu, spúšťame určitú viac úrovňovú reakciu v organizme. Ide o to, aký stimul použijeme, či je dostatočný a dôležité je aj to, či daný človek má aj výbavu, aby celý signál prebehol aj s terapeutickým účinkom.



Tajemná spirálová pole v přírodě

Ing. Aleš Rumler

Můj zájem zajímat se o esovité spirály se začal podivnou příhodou, pracoval jsem ve výzkumném ústavu kde jsem se zabýval výzkumem keramických polovodičů, počítal jsem jak upravit složení jedné ze hmot ze kterých se tyto polovodiče vyráběli a se stalo asi toto, najednou jsem se ocitl v něčem co mě připomínalo mlhu v té mlze jsem uviděl ruku která držela obrázek obr. 1 za okamžik jsem zase byl u stolu u nedokončeného výpočtu. Obrázek jsem nakreslil a ukazoval různým lidem, zda jim něco nepřipomíná. Nikomu nic. Od poloviny 80. let, kdy jsem poprvé objevil spirálová mezi muškáty, lidmi nebo jinými útvary mě studium různých jevů na niž se podílí spirály mě velice zaujalo. Z těchto pozorování jsem pochopil, že jsem viděl model telepatické komunikace mezi dvěma osobami přes časoprostor to by vysvětlovalo časové posuny u pokusů, které byly dělány v minulosti.

Později jsem pochopil, že na principu tohoto modelu fungují i jiné jevy v přírodě. Tento svět je založen na duálním principu, který je založen a vyjádřen polem Esovitých spirál a jejich energetickým polem ve tvaru elips.

Venkovní eliptické pole spirály má vlastní polaritu, která vytváří také jakési gravitační pole. vypadá to asi takto viz obr. 2. Vlastní energetické pole není tvořeno vyloženě jednoznačným plusem a mínusem ale složkami energetického pole v těchto místech ale vztahy složek jin a jangu v ohniscích F_1 a F_2 esovité spirály což by ukazovalo na to, že konce esovité



spirály se mohou vůči sobě chovat variabilně ale nad konci spirál je ještě jedno pole ve tvaru kuželů, které rotuje a to tak, že jeden se otáčí do prava nebo do leva. Rychlost rotace obou kuželů nemusí být stejná a to má vliv na silové pole ve spirále. Jestli tyto síly převýší přitažlivé síly „plusu“ a „mínusu“ spirála se roztrhne a může i některá část spirály zaniknout.

Toto uvidíme, když se podíváme na vznik Tajfunu viz obr.3 a do kosmu dvě galaxie v esovité spirále a následně kde zbytkové energetické pole útvarů, které nazýváme jednotlivé Galaxie, které často pozorujeme na obloze jejich pohyb je zřejmě důvodem jejich vzájemných silových vlivů ve spirále viz obr.4 a obr. 4a.

Úvaha vás bere dál a taky ještě zavede do oblasti krystalových struktur kde se dá předpokládat, silové poměry v krystalových mřížkách mohou taky souviset v silových poměrech ve spirálách, které asi taky spojují jednotlivé atomy, a tak má vliv na jejich rovnovážné polohy, a tak by se dalo vysvětlit, že někteří lidé jsou schopni za pomoci záření rukou deformovat kovové předměty. Jinak takové spirálové útvary se nachází v krajině a někdy se jim říká plusová zóna a protože je uvnitř jejího eliptického pole vyrovnané energetické pole tj. ve, kterém je klad a zápor vyrovnaný nastane to, když se do něho dostane biosystém např. člověk toto pole mu vyrovná jeho energetickou nesymetrii – nerovnováhu. Například spaní po náročné práci je potom příjemné nebo je to výhodné při léčení. Mám s tím dobré zkušenosti a v bytě nebo na pracovišti je proto vhodné v těchto místech pobývat.

To jsou přirozené plusové zóny v terénu ale je možné je i uměle vytvářet. Nebo v přírodě je pravidlem, že mezi subjekty tato pole vytvářejí automaticky ve tvaru esovitých spirál, a právě energetické změny v plusové nebo minusové části esovité spirály mají potom rozhodující vliv na pole spirály ale také na ostatní esovité spirály, které jsou tvořeny např. subjekty v okolí, které mohou stále nebo příležitostně spolu komunikovat i určitým způsobem jakým se komunikuje. Jednou jsem četl, že určitá poloha v prostoru planety Uran mezi Zemí i Sluncem časově souvisí s určitými jevy na povrchu Země. To by ukazovalo na to, že tato pole přesahují rámec naší planety.

Vraťme se zpátky na Zemi. Slyšíme slogan příroda si s tím poradí, ale to se děje, je vlastně výsledkem rovnáním nerovnováh mezi spirálami v místě děje. Např. postavením



přehradu může být příčinou mnoha průvodních jevů do doby než se rovnováha ve spirálách, které souvisí s tímto místem zase obnoví, nebo nastanou nevratné jevy. Pak je na nás uvést systém do určité přijatelné rovnováhy spirála je vlastně „váha“ viz obrázek 5. Je zajímavé, že např. pár stejných věcí vytváří větší a silnější energetické pole než lichý počet věcí. Je to i podle známého rčení, které nám sděluje Hermetická filosofie „co je dole je i nahoře“ neboli mikrokosmos je obrazem makrokosmu a spirály a jejich pole je spojují a vyrovnávají nejen energii ale i jsi pomocí nich se sdělují informace v Prostoru.

Pod pojmem Prostor můžeme si přestavit to co nás obklopuje i se spirálami také souvisí i vnitřní struktury objektů teda i člověka i kosmu je to vlastně svět spirál ve, kterém se určitým způsobem vyrovnává v prostoru silová rovnováha.

V medicíně obecně u živých organizmů včetně člověka existuje zřejmě řada spojení, které mimo klasických hmotných spojů např. v nervovém systému řada spojení mezi strukturami kde fungují spoje pomocí esovitých spirál, které působí taky jako náhradní spoj když hmotný spoj je přerušen dá se např. rehabilitací aktivovat. Dálo by se tím vysvětlit kdy po úraze hlavy se určité přenosy informací obnovují. Spirálová pole a jejich poruchy a energetický stav v lidském těle mohou zcela reálně způsobit psychický stav, který se nazývá „Vyhoření“. Zde vám velice dobře pomůže představa, že energie od vámi zvoleného zdroje začne ve vaši představě postupovat ve vlnách po „čakrách“ směrem dolu, potom páteřní energetický kanál, který je s čarami spojen bude tuto energii bude rozvádět do míst kde nachází jednotlivé orgány a spirály potom vyrovnají jejich energetická pole a to změní pocit „vyhoření“ a tím i psychika. Když se s tím spojí pocit, že to co dělám například, též něco dobrého pro lidi a okolí je vyhráno. Je to většinou bez chemie. U těchto skutečností je možné požádat o potřebnou energii i duchovní bytosti.

Ale je stromů jsou energetické oázy pro člověka a např. v Egyptě kde to takto řešit nejde je to sloupořadí. Tam člověk s „uvolněnou myslí“ se taky energeticky normalizuje. Taky muž a žena v rodině se pomocí spirály energeticky vyrovnávají, pozoroval jsem, že i milenecká přitažlivost v páru je dána energií mezi nimi, ženy se rády „koupají“ v energetickém poli partnera. Nesourodost takového pole působí opačně. Někteří lidé vám budou z těchto důvodů



nesympatičtí. Zajímavé podívat se na vyrovnání energetických rozdílů ve společnosti. Umělci. Publikum zajišťuje někdy velmi dobrý při vystoupení pomocí esovitých spirál energetický dopink účinkujícím a nemusí to být jenom v uměleckém světě hodně to také ovlivňují přenášené informace. Např. umělec, který ztratí publikum je zvyklý „rozhazovat energii“pocituje tento nedostatek ve svém zdravotním stavu. S věkem někdo to řeší různým dopingem a to je cesta do záhuby. Je známé, starší lidi rádi spávají z vnučaty a tak jsi zajišťují energetický dopink a mohl bych uvést mnoho jiných příkladů a pak, že upíři neexistují krev je vlastně jenom symbolické vyjádření energetických poměrů. Pokud máte pocit, že k takovému kontaktu došlo udělejte rukou kříž – kříž je obecně rozluka mezi subjekty. Kněz taky na konci mše udělá kříž aby se energeticky oddělil od účastníků mše.

Energetický doping.

Naše představa o okolí ve kterém žijeme a se kterým se i energeticky stýkáme je velmi nedostatečná. Pokud chceme energeticky pro „něco“ získat energii i s nějakou informací obecně z duchovní sféry tak bych doporučil tento postup. Tady platí jedno pravidlo co za poskytovanou energii a informaci slíbíš udělat zdaleka nestačí jenom něco „chtít“. Bylo by to dlouhé vysvětlování co a jak se má to dělat ale odpovědi na toto téma najdete v pohádkách nejsou to jenom věci např. na uspávání dětí ale je tam uloženo mnoho moudrých rad. Nemusíme jenom o tyto věci žádat duchovní sféru ale např. stromy a za poskytnutou energii nezapomenout poděkovat.

Esovité spirály a kosmos.

Esovité spirály ovládají energeticky i informačně kosmos. dvě galaxie asi v určitém stádiu vývoje nám zachytil teleskop obr. 4 v dalším vývoji energetických vztahů se esovitá spirála těchto útvarů roztrhá a vznikají jednotlivé galaxie a podle plusového a minusového charakteru spirálových zbytků těchto útvarů se musí vzájemně přitahovat nebo odpuzovat a mohou způsobit i kolize mezi takovými útvary. Na celý tento pohyb působí i to, že vesmír – prostor má hranici u některých národů je kříž symbolem vesmíru dá se taky představit jako průnik dvou



trubek a v průniku je hmotný a tam se zakřivuje a prostorově ho omezuje, tak mnohé útvary můžeme vnímat přímo nebo jenom jako zrcadlový odraz od hranice prostoru a dá se to zkoumat jejich pohyb se dá sledovat ve spektru pomocí Doplerova principu. Dá se i usuzovat, že částice která byla příčinou „Velkého třesku“ explodovala do systému esovitých spirál, které „roztrhlo“ jejich vlastní energetické pole. Pokud ovládáte Telepatii pak můžete získat další zajímavé informace od těch vyspělejších co obývají tento Prostor i něco o vzniku naší sluneční soustavy. Původ můžeme také hledat v esovité spirále, v obou středech esovité spirály je vstup do Černé díry a v druhé výstup z Bílé díry a tak si prostory mohou mezi sebou vyměňovat mezi sebou subjekty substance atd. pokud energie těchto dvou „vírů“ stačí na to aby pohlcený materiál putoval jednoho prostoru do druhého nic se neděje ale pokud jeden z těchto „vírů“ ztratí schopnost předat pohlcený materiál do druhého prostoru bude se tento v takovém rotujícím kuželu hromadit a kužel ho bude stlačovat do té míry až exploduje a zase do esovitých spirál.

Protože spirála tvoří energetické pole ve tvaru elipsy tak v jejím jednom ohnisku vznikne slunce a v druhém ohnisku něco co astronomové nazývají Oortovo mračno kde se rodí Komety atd.

Na závěr něco málo co jsem se dozvěděl o jevu, který je známý pod jménem Bermudský trojúhelník.

Jevy v této oblasti má na svědomí také Esovitá spirála, která se nachází v této oblasti. Jedna její část je v oblasti Bermud a ta druhá část je v oblasti Grónska. Vše závisí od momentálních energetického stavu Zemského Pole. Pokud energetické Pole Země vybudí rotaci kuželů na konci spirály může tato energie způsobit na Zemské kůře v těchto místech asi toto Zemská kůra praskne a na povrch se rychle začne dostávat sirovodík metan atd. vznikne i infrazvuk tyto jevy mohou dezorientovat posádku lodě. Je experimentálně již ověřeno, že bublinková voda zruší vztlak a loď se potopí. Energie rotujícího kuželu vysaje různé předměty a ty se dostanou do jiného Prostoru a pokud má spirála dost energie může tyto pohlcené předměty vrátit v oblasti Grónska. Podobnou stálou spirálou je ta, která je příčinou Golfského proudu obr.6 Pokud se naučíte hledat různé věci na dálku na mapách objevíte soustavy esovitých spirál, které spojují určité objekty např. hory, kostely, kultovní místa, a také mnoho



posvátných míst atd. zjistíte, že je spojují také i zajímavé legendy a vůbec. Kužely, které jsou nad spirálami vyrovnávají i energetický potenciál krajiny to má vliv na příklad na vznik ničivých atmosférických dějů a jiných efektů. Pobyt koncových částech spirál má vliv na energii těla i jeho zdravotním stavu o tom věděli lidé v dávnověku a chodili se do těchto míst „nabíjet“ například se dočteme, že se to nelíbilo někdy některým představitelům který do těchto míst přinášeli „křesťanství“, že nechali menhiry ničit dokonce pod nimi rozdělávali ohně a potom je polévali vodou i když mnohé místa zůstali posvátné dále. Někde materiál z těchto míst někdy potom se použil na stavby. Mnohdy se zapomělo, se tam dá získat energie a člověk má blízko k duchovním bytostem. Obnovení např. menhirů a jejich oživení by se možná mohlo zmírnit intenzitu přírodních živlů.

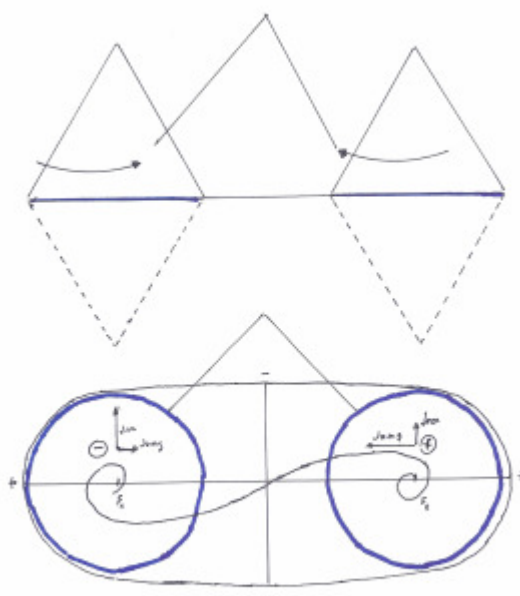
Počasí je také závislé na esovitých spirálách a jejich vzájemných polohách „tlaková výš nebo níž“ nebo mořské proudy kdy v proudu vody dělá břehy také voda. Tyto efekty taky způsobují místní pozemská nebo i jiná spirálová pole.

I v manželství se vyvíjí vztahy v esovité spirále rotující kužele mezi partnery a energie, která při tom vzniká také určují vztahy mezi partnery, pokud se nevyrovnají energetické poměry v jejich spirálách např. hádkou dojde podobně jako u přírodních jevů k roztržení spirály a takto vzniklé poloviny spirál si prostoru hledají podobné se, kterými by mohli vytvořit energeticky stabilnější spirálu. V astronomii můžeme toto pozorovat při vzájemných pohybech hvězdných útvarů.

Nakonec ještě něco zajímavého. Chodí ke mně mnoho lidí a mezi nimi jsem objevil učitelku, která viděla auru i ty kužely nad hlavami lidí požádal jsem ji aby se dívala když její žáci vypracovávali složitější testy co se bude nad jejíma žáci bude dít z takových pozorování vím, že celé společenství ve třídě je propojeno systémem esovitých spirál. Bylo zajímavé, že u žáků, kteří měli s testem problémy byla rotace kuželů nad hlavou podstatně rychlejší než u těch, který s testem neměli problémy. Takže snaha mozku najít pomocí telepatie informaci, kterou potřebujeme a s tím, co má potřebnou informaci si vědomosti vyměnit. Někdy si člověk řekne, že ho něco „osvítlo“ ale bylo to, že „mozek“ si prostoru našel potřebnou informaci. Umělci takové výměně informací říkají „navštívila mě múza“. Genialita u některých lidí spočívá taky

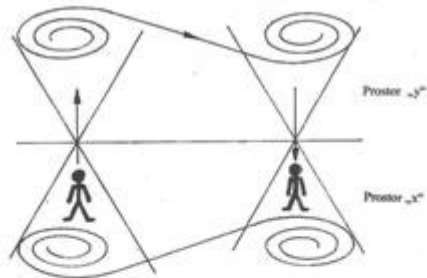


v tom, jejich „mozek“ umí v prostoru hledat, ale jsou v něm vědomosti, ale musí být schopen, aby byl připraven přijatou informací zhodnotit. Takže se stává, že stejný problém může podobně vyřešit mnoho lidí ve světě i když jsou tyto lidé od sebe prostorově vzdáleni. Protože telepatie „nezná“ prostor ani čas můžete zajímavé informace takto získat jak z duchovní sféry, tak i z technicky pokročilejších civilizací ale v našem mozku musí být aspoň základní technické informace k řešení určitého problému.

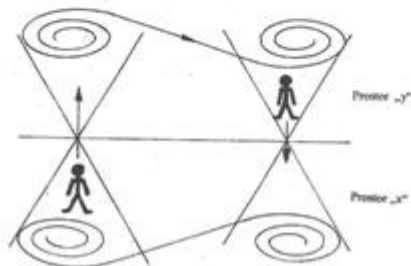


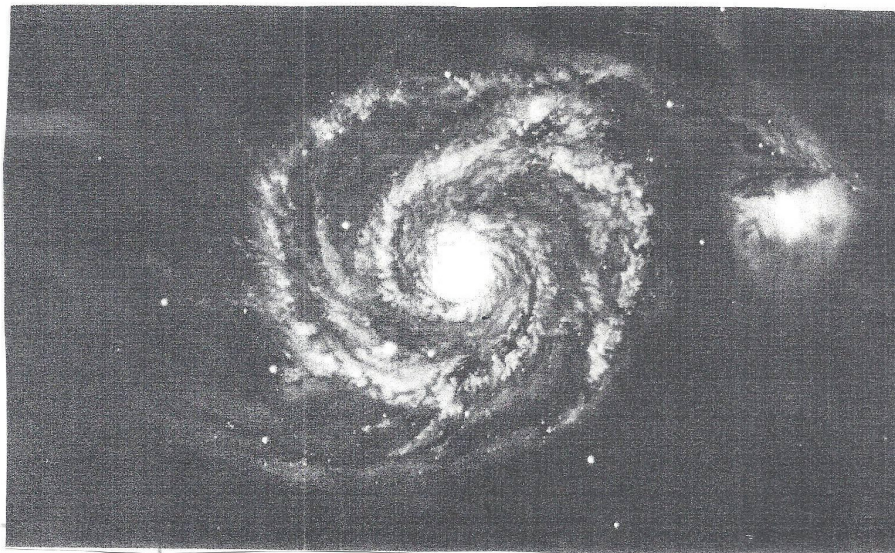
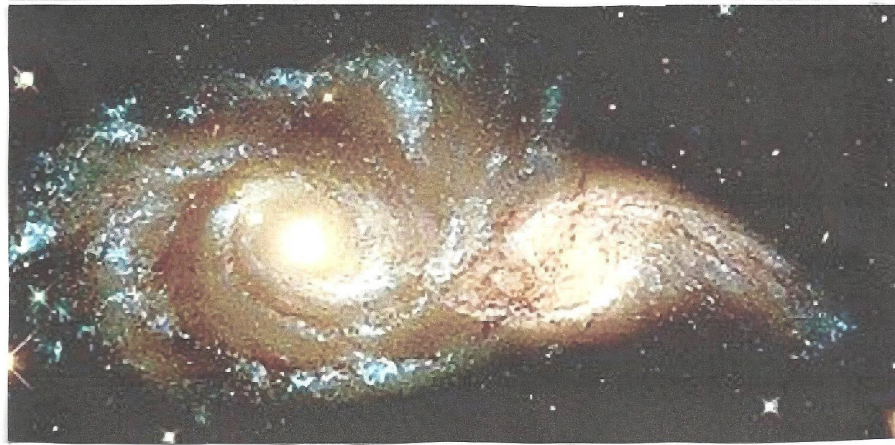


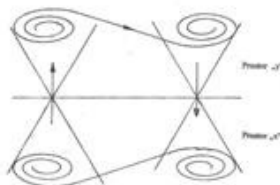
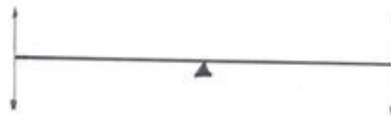
Telepatický prenos informácií přes jiný prostor.



Telepatický kontakt se subjektem z jiného prostoru.









Novinky zo zahraničia

Róbert Slovák

Príspevkom s názvom *Novinky zo zahraničia*, som chcel ukázať, že za účelom ďalšieho štúdia a prehĺbenia poznatkov sa aj v zahraničí dajú nájsť informácie o témach, ktorým sa u nás venuje psychotronika.

Nejedná sa o všestranný a úplný prehľad, preto som zvolil výber z rôznych zdrojov či už bežnej tlače, ale aj vedeckých prác.

Ako prvé som vybral správy o ktorých sa písalo v populárnej tlači.

Prvá bola pokus vplyvu emócií detí na rast rastlín. Pokus sa konal v Dubaji v roku 2018. V škole boli umiestnené dve rovnaké rastliny a deti sa mali k jednej správať negatívne, ponižujúco a k druhej podporne. Výsledok bol taký, že po 30 dňoch rastlina, ktorá bola vystavená negatívnym emóciám javila silné známky oslabenia rastu a vývinu.

Druhá sa týkala radiestézie, čiže prútkarstva. Je to známa metóda ako u nás, tak aj v zahraničí, pretože Luc Le Blanc a Daniel Carom amatérski jaskyniari, roku 2014 v Montreale našli 15000 rokov starú jaskyňu práve touto metódou.

Ďalej z vedeckých článkov som vybral niektoré, zaoberajúce sa vlastnosťami vody.

John Stuart Reid z Anglicka skúma optické prejavy vodného povrchu po vystavení vody zvukom rôznych frekvencií. Poukazuje na nové možnosti využitia týchto vlastností napríklad v



medicínskej diagnostike, alebo ako aj dôkaz tvrdení o tom, že voda disponuje pamäťovým efektom. Viac na jeho stránke cymascope.com

Na Taiwane v NKN univerzite Yung - Jong Shiah skúmal, či je rozdiel v zalievaní rastlín informačne zmenenou vodou.

V jeho pokuse sa semená rastliny *Arabidopsis thaliana* zalievali náhodne vybratou pitnou balenou vodou, ktorá bola ovplyvnená modlitbou troch budhistických mníchov so zámerom, aby zabezpečila lepšiu rast a množstvo výživných látok v rastlinách. V porovnaní s kontrolnou vzorkou, ktorá bola zalievaná vodou tej istej značky bez vplyvu, bol rast výrazne lepší a výživné hodnoty väčšie.

V časopise *World journal of neuroscience* bol uverejnený článok s názvom *Kvantová informačná medicína*, ktorého autori popisovali pokus, kde z roztoku antibakteriálneho lieku prenášali jeho antibiotické vlastnosti do vody pomocou biorezonančného prístroja Bicom. Touto vodou potom zalievali kultiváciu baktérií citlivých na dané antibiotikum. Výsledok bol taký, že došlo k zabráneniu rastu týchto baktérií až do 35 percent. Kontrolná vzorka bola taká istá vzorka baktérií, ale zalievaná iba čistou vodou. Na obmedzenie rastu nemala žiaden účinok.

Teraz by som chcel poukázať aj na iné experimenty.

V literatúre sa môžete stretnúť s pojmom *scopaesthesia* a *acustathesia*, čo znamená pocit, že sa na mňa niekto pozerá, alebo o mne hovorí. Pokusy na túto tému sú známe hlavne z anglicka. Rupert Sheldrake sa im široko venoval u ľudí a v niektorých prípadoch aj u zvierat.

Zaujímavý pokus s vplyvom mysle na diaľku viedol Dean Radin v Amerike. Nazval ho *vúdú experiment*. Išlo o možnosť na diaľku docieľiť pocit pohody u pokusnej osoby, ktorá bola umiestnená v špeciálnej miestnosti odtienej od elektromagnetického žiarenia a zvuku. Pôsobiaci osoba v inej budove mala pri sebe ako navádzací prostriedok k dispozícii plastelinovú figúrku, ktorá mala reprezentovať pokusnú osobu, jej fotografiu, biografiu a rôzne osobné predmety. U pokusnej osoby sa merali hodnoty krvného objemu, tepu srdca a kožného odporu. Zistilo sa, že v čase, keď došlo k pôsobeniu, boli namerané údaje iné a vykazovali znaky zvýšeného kludu v porovnaní s časom kedy sa nepôsobilo. Hodnota kožného odporu bola však v niektorých prípadoch výrazne odlišná. Dôvodom bol fyzický kontakt pôsobiacej



osoby s plastelínovou figúrkou. Niečo ako masáž. Neskôr sa zistilo, že namerané údaje boli veľmi podobné ako pri skutočnej masáži.

Ako posledné z pokusov by som uviedol pokusy o kontakt so zosnulými ľuďmi.

Julie Beischel z Windbridge Institute uverejnila článok v časopise *Frontiers of psychology*, kde popisovala pokusy s osobami, ktoré tvrdia že dokážu komunikovať s mŕtvymi. Zistila že informácie, ktoré tieto osoby získavali boli skutočne viac ako náhodné.

V inom pokuse Arnaud Delmore zisťoval, či takéto citlivé osoby vedia rozlíšiť z fotografie, či je človek živý, alebo mŕtvy. Fotografie sa upravili tak, že všetky fotky boli čiernobiele a roztriedené do rôznych skupín podobností, aby nedochádzalo k systémovým chybám. Žiaľ článok tohto pokusu nebol uverejnený vo vedeckom časopise z dôvodu cenzúry a pretrvávajúcemu tabu v uverejňovaní pokusov tohto typu.

Ďalej by som chcel upozorniť na zaujímavú novú knihu Deana Radina: *Skutočná mágia*. Okrem historického prehľadu sa hlavne venuje vedeckému pohľadu a to možnostiam, ktoré ponúka veda na skúmanie, alebo vysvetlenie javov bežne nazývaných ako magických.

Na záver by som ešte uviedol zdroje, kde sa dá dozvedieť viac o problematike, ktorá sa v zahraničí nazýva skôr parapsychológia ako psychotronika.

Z histórie sú to hlavne odtajnené texty pokusov a to na oficiálnej stránke americkej tajnej služby CIA. Ďalej psi-encyclopedia.spr.ac.uk, psihub.com, aiprinc.org a z ruského zdroja unconv-science.org.

Ak by mal niekto záujem, môže sa sám zapojiť do pokusov osobne ale aj cez internet. Hlavne na stránkach: ions.org, koestlerunit.wordpress.com a sheldrake.org.



Člověk, choroby a EIS

Jana Jůzková

K dnešní přednášce mne přivedly běžné situace ze života. Nedá se nevšimnout a často se stává, že při setkání lidí, sejde řeč z povídání o jiných věcech, na povídání o chorobách. Lidé si stěžují na to i ono, co je trápí. Někteří o chorobách mluví s každým, i když sami žádnou pomoc nehledají, ale mají choroby své i jiných lidí jako hlavní téma svých řečí i myšlenek. Zde se nabízí základní otázka, kdo a proč o chorobách mluví a zda nějakou pomoc hledá? Kde a u koho ji hledá? Zda očekává pomoc nebo radu u toho, komu si stěžuje. Jsou lidé, kteří problém zdravotního rázu nemají, ale co kdyby jim něco bylo, o čem ještě ani neví? Tito lidé se pozorují a většinou si své různé zdravotní potíže vymýšlí. U těchto lidí nastane základní problém, když mají opravdu zdravotní problém a už jim jejich okolí nevěnuje potřebnou pozornost. Pak jsou lidé, kteří mají konkrétní chorobu, která se neprojevuje nijak atypicky a léky jim správně pomáhají. Nicméně si říkají, co kdyby jim bylo ještě něco dalšího? Těchto otázek by se dalo najít více.

Rozhodla jsem se, že se pokusím seznámit vás s tím, že i dobře myšlená energeticko-informační pomoc od člověka člověku, při úpravě zdravotního stavu, není bez nebezpečí. Totéž platí i při podobném nevhodném zásahu na úpravě zdravotního stavu, když se člověk snaží pomoci si sám sobě. Zde neberu v úvahu běžné zanedbání vlastního zdravotního stavu, když si



člověk myslí, že ho sice něco bolí, ale já to vydržím, vezmu si tabletku a k lékaři nepůjdu. Zdravotních problémů tohoto druhu je mezi lidmi dost. Lékaři se snaží tyto problémy napravit a ne vždy mohou ještě pomoci. V této přednášce mám ale na mysli EI působení člověka na vlastní nebo cizí energeticko informační systém (EIS). Každé energeticko informační působení má přesná pravidla, o některých se postupně u jednotlivých případech zmíním.

Na začátku se budu snažit vysvětlit stručně pojmy, které budu dnes používat. Později se vrátím k tématu.

Nyní je třeba orientačně vysvětlit, co je a jaká je funkce energeticko informačního systému (zkráceně EIS) člověka. Ne všichni tento pojem znají.

EIS je funkční nástroj každého organismu, který logisticky zabezpečuje všechny jeho funkce. Slovo organismus je tělo člověka a vše, co se z něj vyzařuje. EIS vzniká při početí člověka a zaniká jeho biologickou smrtí. Každý člověk po dobu svého života má vlastní EIS, který není ohraničený časem ani prostorem, má své specifické vlastnosti a proto ho nelze zaměnit za EIS někoho jiného.

Podstatným základem EIS jsou v něm probíhající informace, které probíhají už od jeho vzniku při početí během minuty statisíce. Uplatnění cílených informací z EIS do organismu zabezpečují přítomné nebo i nově vznikající programy. Pomocí programů v EIS se aktivní informace naváží na přítomnou energii, která je jako pasivní nosič dopraví na požadované místo dle aktuálních potřeb v organismu. Takto opakovaně uvolněná energie, pokud zůstane v EIS, může být dále v EIS k dispozici jako pasivní nosič pro další informace, dle stávajících aktuálních potřeb organismu. Těmto používaným, a právě obsazeným energetickým nosičům, říkáme energeticko informační porce. Informace na konkrétním místě vykonají svoji funkci, zabezpečují chod celého organismu, například dýchání, krevní oběh apod. Důležité je, že EIS mimo jiné zajišťuje také funkci energeticko informační ochrany celého organismu.

Základní informační pochody v organismu člověk běžně nevnímá a většinou je ani neovlivňuje. Nicméně lze je ovlivnit vlastní psychikou. K této důležité problematice se vrátím podrobněji u konkrétního příkladu.

O EIS by se dalo ještě napsat více informací. Jen pro vaši informaci se zmíním,



o představách fyziků, kteří nevylučují možnost paralelních vesmírů, které jsou hmotné, ale jejich hmota má jiné parametry, než naše hmota.

Nejsou sice důkazy o tom, že by zasahoval EIS i do jiných paralelních vesmírů, nedá se ale vyloučit ani tato varianta.

Proč? Protože postupně během poznávání energeticko informačního systému člověka (EIS) bylo zjištěno, že každý EIS existuje v čase. Vzniká početím člověka a končí jeho biologickou smrtí. Přesahuje tělo člověka v prostoru a dostává se i mimo prostor.

My vnímáme náš vesmír a v našem prostoru bereme běžně na vědomí naše 3 rozměry (dimenze). Výšku, šířku a hloubku, ještě uznáváme čas. Víme, že představa více dimenzí, které mají každá svoji hmotnou EI úroveň, jsou přes sebe a vzájemně se buď neovlivňují nebo ovlivňují, ale člověk není schopen je vnímat svými smysly, je pro většinu lidí nemožná.

Fyzici v dnešní době teoreticky vypočítali těchto dimenzí 26. Je to stejná představa jako hodně vody pro myš, která žije na poli ve střední Evropě a nikdy neviděla moře. Bude říkat jiné myši, že tvrzení o hodně vody je nesmysl a tato voda neexistuje...

Proto je třeba se zamyslet nad tím, že EIS člověka v našem vesmíru se nenachází pouze v prostoru ve 3 dimenzích, ale i ve všech ostatních 23 dimenzích. Vzhledem k tomu je hodně pravděpodobné, že informace o našem bytí, ale i každý náš zásah do EIS se projeví nejen ve všech ostatních dimenzích. Hranice našeho EIS neznáme.

Nejsou důkazy o tom, že by zasahoval EIS do jiných paralelních vesmírů, nedá se vyloučit ani tato varianta. Psychotronika se zatím jiným dimenzím věnuje velice okrajově. Jiné dimenze nejsou součástí této přednášky.

Ještě je nutné si uvědomit, že psychika každého z nás je nadřazená EIS. Informace, které si člověk v psychice vytvoří, převezme jeho EIS. Jako nástroj organismu je začne zpracovávat, dle zadaných pokynů. EIS nemá rozum a zadané příkazy se snaží splnit, pokud je má možnost zrealizovat. Nedokáže vyrobit vyražené druhé zuby apod. Zrovna tak nerozezná pokyny, které jsou pro organismus škodlivé.



Uvedu příklad z běžného života:

Člověk upadl a zlomil si ruku. V jeho těle i v psychice nastane poplach. Člověk si uvědomí, že má problém a potřebuje pomoc. Je mu jasné, že musí jít na RTG a na ošetření k lékaři. Nicméně ve své psychice má dvě možnosti. Za prvé mohou u něj nastat obavy, jak ruka sroste? Obavy vyvolají v EIS zbytečně nepotřebné informace, které ztěžují léčbu zlomeniny. Pořád přemýšlí o tom, jak ruka srůstá? Dobře nebo špatně? Množství zmatených informací neskutečně obtěžuje jeho EIS, ovlivňuje vytvořený program určený pro srůstání končetiny. Program musí zareagovat na každou informaci, a proto se prodlužuje uzdravující proces.

Za druhé si uvědomí, že má úraz, který srůstá jak má, po ošetření v nemocnici. Na zlomeninu nemyslí, ale představuje si, že rukou v sádře hýbe. Takto si urychluje následnou rehabilitaci.

Sami si určitě uvědomujete, která uvedená varianta je správná a vede rychleji k uzdravení?

Nyní se vrátím k hlavnímu tématu dnešní přednášky.

Otázka zní: Co se děje nebo může dít v EIS a v organismu člověka, při snaze o energeticko informační nebo informační působení sám na sebe nebo na cizího člověka? Záleží na tom, jaké působení máme na mysli. Uvedu postupně různé příklady. Pokusím se vysvětlit, proč může být EI zásah nebezpečný také i pro působícího člověka.

Pro ilustraci k mé přednášce si můžete představit, že se potkají známí Aleš, Marta a Petra s miminkem Vikim v kočárku. Tyto jména jsem si vymyslela, ale budu je používat pro lepší představivost, o čem mluvím.

Orientačně vám je představím. Aleš je člověk, který je hodný, snaží se pomáhat lidem, EI postupy pomoci má vyčtené z různých zdrojů, neuznává žádné zásady a zákony platné v tomto oboru, že by mohl z neznalosti i ublížit. Petra s miminkem má podobné zájmy jako Aleš. O vše se začala zajímat na mateřské dovolené. Oba nemají tušení, že by měli zachovávat jakékoliv bezpečnostní postupy. Marta je zaměstnaná žena, která má zánět žlučníku a jiné choroby. O alternativní postupy se zajímá pouze v rámci svých zdravotních postupů.



Při povídání o vzájemných chorobách si Marta postěžovala na bolest žlučníku i to, že ji lékaři posílají na operaci. Žlučník jí chtějí vyoperovat. Martě se do nutné operace nechce. Sice ji žlučník bolí. Přítomné kameny i zánět už zkoušela ovlivňovat různými způsoby a přivítala nabídku od Aleše, který ji sám od sebe nabídl, že jí pomůže alternativním způsobem. Petra se jen tak mezi řečí zmínila, že se začala zajímat mimo jiné také i tyto způsoby pomoci. Viki v kočárku ještě nemluvil.

Vrátím se postupně ke známým. Začnu s tím, co dělá Marta?

Jak jsem se již zmínila, člověk může do svého EIS zasahovat přímo, vlivem vlastní psychiky, která je nadřazená EIS. Marta přemýšlí, mimo jiné, často i o svém zdravotním stavu. Vymýšlí si pro svůj organismus různé varianty. Pokaždé něco jiného. Neuvědomuje si, že její myšlenky pro ni nejsou vůbec pozitivní. Jsou zcela nepotřebné, zmatené, nesmyslné i škodlivé. Vymýšlí si kde co. Marta si žlučník tzv. čistí, proplachuje, rozpouští kameny apod. EIS nemá rozum a přijímá všechny tyto informace, které si člověk v psychice vymyslí, jako potřebné pro organismus.

Na každou, takto vzniklou informaci ovlivňující EIS, musí EIS zareagovat nevhodnou změnou v programu, který je určen pro správnou funkci žlučníku. Následně organismus zareaguje na takto vzniklé potíže. Vyšle do svého EIS informaci v podobě žádosti o pomoc. EIS zareaguje vytvořením programu pro zklidnění problému se žlučníkem. V tomto případě se snaha EIS zcela míjí účinkem a vytvoří tzv. bludný kruh. EIS se vyčerpává, potřebuje pomoc ze své rezervy. Rezervní energeticko informační porce začne čerpat z funkce ochrany. Tím se stane člověk více náchylný k vlivům ze svého prostředí.

Jak by měla znít rada pro Martu? Běž na operaci. Po operaci by se jí dalo EI působením pomoci k rychlejšímu uzdravení.

Opustím Martu a budu se věnovat Alešovi.

Aleš se snaží radit každému, kdo se před ním zmíní o zdravotním problému. Svoji pomoc nabízí běžnou radou, ale i energeticko informačním působením. Při tomto působení vůbec nebere v úvahu jakákoliv bezpečnostní pravidla jak pro sebe, tak ani pro nemocného člověka. Pravidla nezná a hlavně si je ani nepřipouští, když mu o nich poví někdo jiný, nechce je slyšet a



poslechnout. Přeci dělá jen dobře a nechce nikomu ublížit. Aleš nebere v úvahu jedno z pravidel, že by člověk měl o pomoc požádat sám. Aleš, mimo jiné, bez požádání, násilně vniká do cizího EIS.

Naskytá se otázka, jak Aleš může bez problémů postupovat v případě, že si mu druhý člověk stěžuje. Má možnost člověku vysvětlit, zcela normálně mezi řečí, co si o problému myslí. Například v případě bolení v krku, tak mu doporučit kloktání, obklad na krk a při zhoršení situace, aby navštívil lékaře. V případě angíny by měl nemocný člověk chorobu vyležet a jíst potřebné léky. Pokud má například končetinu v sádře, tak lze doporučit, aby si s ní ve svých představách pohyboval. Touto představou si nemocný zkrátí čas rehabilitace po sundání sádry. Pokud ho sádra škrťí, měl by mu doporučit, aby šel co nejdříve k ošetřujícímu lékaři na kontrolu. Mohou být dvě možnosti, proč sádra škrťí, je moc utažená nebo končetina opuchla. V obou případech je třeba obvaz upravit a uvolnit. Rady podobného typu nevadí a mohou pomoci. Nejedná se o zásah do EIS.

Co však už vadí, jsou rady, které díky nesprávně zvoleným slovům následně nevhodně ovlivní psychiku osloveného člověka. Bludný kruh, který vznikne díky takto vzniklým informacím, které si člověk vytvoří ve své psychice, si již zajisté umíte všichni představit.

Opět uvedu příklad z praxe. Šlo o vyléčenou zlomeninu krčku kyčelního kloubu, kde i RTG ukazuje, že je již vše v pořádku, jen noha potřebuje rehabilitací posílit svaly. Zde nastala klasická ukázka, jak může nevhodná volba slov člověku uškodit. V tomto případě, bez jakékoliv znalosti stávajícího zdravotního stavu, pronesla rehabilitační sestra větu: „Já si myslím, že zlomený krček Vám srostl špatně.“ V tomto okamžiku nastal v psychice osloveného člověka gejzír pochybností. Vzniklo mnoho nevhodných a zcela zbytečných informací plných obav, které ovlivnily EIS a následně takto byla ovlivněna i pohyblivost nohy. Člověk začal zcela zbytečně kulhat, protože se začal bát, že přestane chodit. Zdravotní stav se díky informacím, které si vymýšlela, zcela zbytečně zhoršil. Zlepšil se po rozhovoru, kde byl člověk uklidněn, díky snímku z RTG mu byla vysvětlena celá situace. Dnes již chodí rovně a bez berlí. Rehabilitační sestra si vůbec neuvědomila, co svojí větou způsobila.



A zde je záludnost, na kterou bych také ráda upozornila. Informační pochody v psychice člověka je potřeba vzít u lidí často v úvahu. Bez vysvětlení celé situace pacientovi by zůstal kulhat. Říkal by sobě i jiným, že je po úrazu, nemá nohu dobře srostlou, má ji zkrácenou a musí proto kulhat.... Člověk by kulhal zbytečně do konce života. Jistě si uvědomujete, že podobných příkladů je mnoho.

Uvedu trochu teorie ještě před tím, než se vrátím k energeticko informačnímu působení od Aleše na kde koho.

Nejdříve je třeba si uvědomit, že EIS nemá hranice, přítomnost EIS každého člověka je všude. Proto nehraje žádnou roli fyzická vzdálenost mezi Alešem a člověkem, kterému nabídl svoji pomoc. Toto bylo dokázáno při kontaktu s kosmonautem na měsíci. Spojení nastalo ihned. EIS všech lidí na světě jsou současně všude, navíc se vzájemně **v běžném životě** neovlivňují, ale prolínají a ještě je mezi nimi prostor. Při spojení dvou EIS se proto nemusí brát ani v úvahu vzdálenost nebo rychlost světla. Jde o spojení informační, které je v daném okamžiku, kdy dojde k předem domluvenému spojení dvou EIS. Toto je jedno ze základních důležitých pravidel, spojení dvou EIS musí být **vždy potřebné**, předem domluvené a dovolené.

Co se děje s informacemi. Každá informace je změna, která podněcuje vznik nové informace. Informace se začnou uplatňovat nejen v EIS. Nevíme, kde se všude projevuje informace o našem žití ve vesmíru? Existující informace nepotřebují prostor. Prostě existují. Je mi zcela jasné, že tato představa je pro některé lidi zcela nepochopitelná. Toto není součástí dnešní přednášky.

Nyní se vrátím k tomu, jak by měla vypadat pomoc člověku. Pochopitelně o každé lidské činnosti, kterou chceme použít, by měl mít člověk potřebné vědomosti. Pokud si elektrikář při výměně elektrické zásuvky nevypne přívod proudu, dostane ránu od 220 V a je to jen jeho nepozornost nebo neznalost, následky si nese sám. Nicméně při pomoci, o které hovořím, platí totéž ještě více, protože se jedná o lidské zdraví!

Pokud někdo potřebuje pomoc, měl by o pomoc požádat. Je rozdíl mezi požádáním a souhlasem s nabízenou pomocí.



Zde se pokusím na příkladu vysvětlit rozdíl mezi souhlasem a s aktivním požádáním o pomoc. Uvedu na příkladu jaký je v tom rozdíl. Lidé si tento rozdíl neuvědomují a v praxi se často plete nebo se vůbec nerozlišuje.

Pro příklad uvedu *obézního člověka*. Přijde k němu člověk, který mu nabídne svoji pomoc typu: „Vidím, že máte problém s váhou, nechcete poradit? Mohu Vám udělat jídelníček.“. Tlustý vše odsouhlasí, myslí si své a jídelníček nedodrží. Tato varianta je souhlas s nabídnutou pomocí, ale nejedná se o žádost o pomoc.

Další možnost je cílená žádost o pomoc. Tlustý člověk se opravdu rozhodne, že chce zhubnout. Uvědomuje si, že sám od sebe jídelníček a případné další doporučené aktivity nedodrží. Vyhledá lékaře a následně i nutričního specialistu ve zdravotnickém zařízení s prosbou o pomoc. Svoji žádostí o pomoc dovolí, aby dle aktuální potřeby vstoupili do jeho EIS, aniž by museli vědět, že EIS existuje. Na základě vstupního vyšetření je mu doporučena úprava životosprávy, pohyb, případně další potřebné aktivity. Začne dodržovat vše doporučené, dochází na kontroly a postupně se raduje, že se jeho aktivita zhubnout daří. Tento příklad je vyslovená žádost o pomoc.

Během let se zjistilo, že každý člověk by měl žádat o pomoc sám za sebe. Může požádat o pomoc rodič nebo člověk, který se stará o dítě do 14 ti let. Nebo nejbližší rodina o člověka v bezvědomí. Zrovna tak má možnost konzultovat aktuální zdravotní stav ošetřující lékař.

Jak by měla vyžádaná pomoc vypadat? Žádost o pomoc přichází vždy, když má žadatel problém. Pak je otázka, o problém jakého druhu se jedná. Žádost by vždy měla mít vždy **potřebný důvod**, proč pomoci. Nikdy by se nemělo zasahovat do jiného EIS bez získání potřebných údajů od žadatele a terapeut by měl mít nastavený funkční program závory. (Bližší informace o programu závory lze najít v přednášce na www.psychotronicaslovaca.sk v odkazu sborníky z roku 2015 s názvem „Mám, nemám, mám...“). Před pomocí je vždy potřebné vyzpovídat žadatele. Zajímá nás tělesný stav, podrobné údaje o zdravotním problému, jak dlouho ho trápí, jak ho léčil a léčí, případně jak vznikl. Dle druhu potíží je potřeba, aby si postižený vzpomněl, co dělal cca půl roku před vznikem potíží. Mohl se jednorázově zúčastnit nebo se dále v současné době zúčastňuje nějaké aktivity, která měla nebo má za úkol získat



schopnosti, které mu mají pomoci rozšířit například znalost cizího jazyka, případně i uvolnit mysl apod. Mohl se přestěhovat, změnit zaměstnání a tak dál. Při případné pomoci je třeba vzít na tyto údaje zřetel.

Ne vždy lze EI pomoci, může se zaktivovat program závory. Zrovna tak je třeba vědět, že EI nelze působit na choroby, které nemají EI základ. Jedná se o infekce, otravy, onkologické onemocnění, psychické potíže, RS, Alzheimerova nemoc atp. Patří sem i úrazy, které nemají EI základ, ale lze EI pomoci při hojení rány.

Snažila jsem se zmínit jen okrajově, pro vaši informaci o tom, co by měl udělat Aleš při energeticko informační pomoci člověku udělat. Zdaleka jsem nevyjmenovala vše, protože případné vysvětlení nutného postupu přešetření člověka k případné potřebné terapii, není podstatou této přednášky!

Teď se vrátím k energeticko informačnímu působení od Aleše i od Petry. Každý z nich si myslí, že má pomoci Martě s uzdravením nemocného žlučníku. Doporučenou operaci neberou v úvahu.

Aleš začne intenzivně myslet na Martu a opravdu jí chce pomoci. V tento moment dochází ke spojení dvou EIS bez bezpečnostních pravidel a bez žádosti o pomoc od Marty. Aleš vkládá do EIS Marty svoje představy o pomoci. Mimo jiné dodává Martě ve své představě hodně energie, aby měla sílu „bojovat“ se svojí nemocí, dle svých představ se jí také snaží vyčistit žlučník od kamenů, aby byl funkční a má další podobné nevhodné nápady, kterými chce pomoci. Tímto způsobem opravdu takto pomáhat nelze.

Nechci zde rozvádět, jak po doporučené operaci lze EI pomoci, ale zůstanu u toho, co nás zajímá, co se vlastně děje s EIS Marty i Aleše vlivem neseřízných terapeutických léčebných pokusů od Aleše. Alešem jsou léčebné informace vnikající do EIS nastaveny špatně, jak použitým způsobem, tak obsahově. Proniklé špatné informace způsobí v EIS Marty informační chaos a napětí, které ovlivní stávající nebo nově vytvořené programy, určené pro funkci žlučníku, tímto způsobem se chaos informačně postupně přenesou na fyzické tělo. Ze začátku se nejedná o změny organické na buňkové úrovni, ale spustí se vegetativní funkce, které tělo nepotřebuje. Pokud v tomto případě spustí Aleš „dodávání energie“, nastaví funkce



v celém těle na maximum zcela zbytečně. Následně vznikne organická porucha. Zdravotní stav se zhorší.

Současně chci upozornit na to, že při takto neodborné činnosti dochází i od EIS Marty k průniku nevhodných informací do EIS Aleše, které pro něj nejsou vhodné, ale také na ně musí jeho EIS zareagovat. Takto se u obou mohou zaktivovat i jiné choroby. Nemám v úmyslu zde dále upozorňovat na možnosti průniku libovolných informací z prostoru nebo i z jiných dimenzí. Tento fakt si člověk běžně vůbec neuvědomuje.

Naposled se budu krátce věnovat jedné z aktivit maminky Petry. Petra svoji pomoc Martě ani nenabídla, neměla od ní souhlas k pomoci. Vůbec netušila, že při spojení obou EIS i bez požádání, do nich vniká mnoho nevhodných informací.

Jen se sama večer soustředila na Martu. Postupy pomoci měla podobné jako Aleš. Netušila, že jsou nějaké zákony a program závory. K tomu se ještě někde dověděla, že má možnost příznaky problému Marty, jakoby promítnout na své tělo. Dle toho si myslela, že jednoduše lze poznat, jak a kde Martu bolí a takto jí pomoci. Nevěděla, že Martě tímto způsobem opravdu pomoci nelze!!

Tento postup zde ale dále rozebírat nebudu, je hodně nebezpečný nejen pro Petru, ale i pro Vikiho. Není součástí této přednášky.

Chci se jen zmínit o omylu, kterým se pokouší ochránit Petra malého Vikiho, když se sama snaží aktivně energeticko informačně někomu pomáhat. Zde je problém s neznalostí u Petry. Neví o tom, že EIS má mimo jiné EI funkci ochrany pro organismus. Současně EIS matky během těhotenství a po porodu chrání dítě cca do 3let. Potom EIS dítěte dozraje a dítě se s vlastním EIS od matky odloučí. Proto Viki v kočárku je ještě pod ochranou EIS své matky.

Petra se někde dověděla, že její postupy pomoci pro lidi by mohly Vikiho ohrozit. Proto se rozhodla, že každý den jakoby zabalí Vikiho do ochranného vajíčka. Z neznalosti porušila zákon, který z bezpečnostních důvodů doporučuje, aby těhotné ženy a matky dětí do cca tří let věku dítěte jakýmkoliv způsobem neprováděly aktivně žádné EI působení. Vzdělávat se mohou.

Petra vůbec nevzala v úvahu fakt, že EIS nemá hranice, chrání oba a ochranné vajíčko je pouze terminologie a teorie z konce 20. století. Tenkrát byla představa o tzv. biopoli okolo



člověka a ochranném vajíčku pro organismus. Nebyly poznatky, že existuje EIS, který nemá hranice a tudíž není jen jako vajíčko okolo těla člověka. Něco, co nemá hranice, nemůže být pouze jako vejce. Proto je snaha o ochranu Vikiho ve výsledku zcela bez efektu. Nevhodné informace od Marty, které z neznalosti přijala do svého EIS, ovlivňovaly nejen její EIS a následně i organismus, ale nechtěně i organismus Vikiho. Zde nechci strašit, ale pouze upozornit, že tímto způsobem vzniklé choroby špatně reagují na terapii. Lékaři mívají i tyto pacienty ve svých ordinacích.

A co říci na závěr? Ještě trochu teorie?

Existují lidé, kteří takřka trvale na někoho nebo na něco nadávají. Jsou plni emocí a hněvu. Vůbec si neuvědomují, že si sami zeslabují trvale intenzitu funkce ochrany vlastního EIS. Takto se do jejich organismu, přes jejich oslabený EIS snadněji dostává i nejrůznější EI odpad, kterého je okolo nás v prostoru dostatek. A i oni sami ho intenzivněji vytváří. Není jim dobře, hledají pachatele. Ptají se, kdo jim ubližuje? Nepochopí, že škodí sami sobě. Proto by si každý z nás měl dávat pozor na vlastní myšlenky, jak směrem k sobě, tak směrem na jiné lidi.

V této přednášce jsem se snažila upozornit na to, že i v tomto oboru, jako v každé jiné lidské činnosti platí, že neznalost zákonů neomlouvá. Jak říká staré pořekadlo „Cesta do pekla je vydlážděna dobrými skutky“. Pro každého z nás neznámená dobrý skutek totéž, a ne pro každého je potřebné zrovna to, co chce nebo potřebuje někdo jiný.



Texty neprešli jazykovou úpravou.

Neuverejnené príspevky neboli dodané.